

ການສຳແດງເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ - ເລກສອງ

ພຣະນາມແຫ່ງພັນທະສັນຍາ

Jeff Pippenger

2023-08-10

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາຫຼາຍສິ່ງເຂົ້າໄປໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານັ້ນ ເພື່ອພະຍາຍາມວາງບາງຈຸດອ້າງອີງພື້ນຖານໄວ້ຕັ້ງແຕ່ໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະພະຍາຍາມມຸ່ງເນັ້ນໃຫ້ຈົ່ງຈົດຕ໌ໜ້ອຍໜຶ່ງກ່າວເຖິງ. ຂໍຂອບໃຈສຳລັບຄວາມອົດທົນຂອງທ່ານ.

ຕັ້ງແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງພະຍາຍາມເພີ່ມພູນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາ ກ່ຽວກັບວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ໃດ ແລະພຣະອົງເປັນຫຍັງ. ໃນພຣະກົດນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຫຼາຍວິທີການເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກສຳແດງກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ແລະໜຶ່ງໃນວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນກໍແມ່ນການໃຊ້“ນາມ,” ທັງນາມຫຼາຍນາມທີ່ຖືກຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄຳພີ ແລະທັງນາມທີ່ຖືກມອບແກ່ຜູ້ແທນທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກ. ພຣະອົງຊົງເລືອກຜູ້ແທນຂອງຄວາມຊົ່ວ ແລະຂອງຄວາມດີ.

ພຣະອົງຍັງໄດ້ໃຊ້ການປ່ຽນແປງແຫ່ງຍຸກສະໄໝຕາມພັນທະສັນຍາຂອງປະຊາຊົນທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກຂອງພຣະອົງ

ເພື່ອຂະຫຍາຍຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຫັນແຈ້ງຂຶ້ນເປັນລຳດັບຕາມໜ້າປະຫວັດສາດ. ດັ່ງນັ້ນ ປະຫວັດສາດແຫ່ງການປ່ຽນແປງຍຸກສະໄໝຕາມພັນທະສັນຍາ ໃນຫຼາຍລັກສະນະ ກໍຍັງກ່າວເຖິງການຂະຫຍາຍໃຫ້ຄວາມຈິງແຫ່ງພຣະລັກສະນະແລະພຣະທາດຂອງພຣະອົງປາກົດເດັ່ນຊັດຂຶ້ນ.

ຖ້າພວກເຮົາເຂົ້າໃກ້ພຣະນິມິດບົດທີ່ໜຶ່ງໃນຖານະເປັນບົດນຳ ແລະ ເປັນກະແຈສຳລັບບົດຕ່າງໆທີ່ຕາມມາ, ພວກເຮົາຈະພົບຄວາມຈິງບາງປະການໃນບົດເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ໜັງສືທັງເລື້ອງ.

ໜຶ່ງໃນຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນເກືອບຂ້ອງກັບວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນຜູ້ໃດ, ແລະ

ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນອັນຜາ ແລະ ໂອເມກາເທົ່ານັ້ນ.

ຖ້າຄວາມຈິງປະການໃດໜຶ່ງຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນພຣະນິມິດບົດທີ່ໜຶ່ງ,

ຄວາມຈິງນັ້ນຍ່ອມເປັນຄວາມຈິງປະຈຸບັນທີ່ໃຊ້ທົດສອບສຳລັບຊົ່ວຄົນລຸ້ນສຸດທ້າຍຢ່າງແນ່ນອນ,

ໂດຍທີ່ຊົ່ວຄົນລຸ້ນສຸດທ້າຍນັ້ນແມ່ນ “ຊາດພັນທີ່ຖືກເລືອກສັນ” ທີ່ເປັນໂຕໄດ້ລະບຸໄວ້.

ໜຶ່ງໃນບັນດາລັກສະນະແຫ່ງພຣະອຸປະສັຍຂອງພຣະຄຣິດ ທີ່ພວກເຮົາກຳລັງສືບຄົ້ນຢູ່ນັ້ນ

ແມ່ນການທີ່ພຣະຄຣິດຊົງໃຫ້ເຫັນຕອນຕົ້ນຈາກຕອນສຸດທ້າຍ.

ເວລາທີ່ພຣະຄຣິດຊົງຍື່ນຢັນພັນທະສັນຍາກັບຄົນເປັນອັນມາກເປັນເວລາໜຶ່ງອາທິດ

ນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງການປ່ຽນແປງຍຸກການແຫ່ງພັນທະສັນຍາ

ຈາກອົສຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນໄປສູ່ອົສຣາເອນຜ່າຍວິນຍານ.

ການປ່ຽນແປງຍຸກການທີ່ຖືກຊີ້ບອກໃນພຣະຄຳພີ

ຊົງລວມແຕ່ເວົ້າເຖິງການເພີ່ມພູນໃນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອຸປະສັຍແລະພຣະພາວະຂອງພຣະຄຣິດ ມີດັ່ງນີ້:

Abram, Isaac, Jacob, Joseph, Moses, Christ, William Miller ແລະ ໜຶ່ງແສນສີໝັ້ນສີຟ້າ.

ຍັງມີອີກເສັ້ນໜຶ່ງຂອງການປ່ຽນແປງຍຸກການ ທີ່ຖືກວາງຊ້ອນທັບຢູ່ເທິງເສັ້ນນັ້ນ

ຊົງຊີ້ບອກເຖິງຈັດຍຸກການຂອງຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ

ອັນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຣິດຕະຈັກທັງຈັດໃນພຣະນິມິດບົດ 2 ແລະ 3,

ແຕ່ພວກເຮົາຈະຍັງບໍ່ແຕະຕ້ອງເຖິງສິ່ງນັ້ນໃນຕອນນີ້. ມີການປ່ຽນແປງຍຸກການກັບ Adam ແລະ Eve

ອັນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍກ່ອນການຕົກໃນບາບຂອງເຂົາ ແລະຫຼັງການຕົກໃນບາບຂອງເຂົາ, ແລະແນ່ນອນ ຍັງມີການປ່ຽນແປງຍຸກການຈາກກ່ອນນ້ຳຖ້ວມໄປສູ່ຫຼັງນ້ຳຖ້ວມໃນສະໄໝຂອງ Noah. ບັນດາເສັ້ນເຫຼັ້ນລ້ວນມີສ່ວນສົ່ງເສີມແກ່ແສງສະຫວ່າງທຳລາຍເຮົາກຳລັງຈັດການຢູ່, ແຕ່ໃນຂະນະນີ້ ພວກເຮົາກຳລັງມຸ່ງເນັ້ນໄປທີ່ຊົນຊາດທີ່ຖືກຊົງເລືອກ.

ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ເລີ່ມພຣະລາຊກິດຂອງພຣະອົງໃນຕອນຕົ້ນແຫ່ງອາທິດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ພຣະອົງກໍໄດ້ຮັບບັບຕີສະມາ.

ແລະເມື່ອພຣະເຢຊູຮັບບັບຕີສະມາແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດຂຶ້ນຈາກນ້ຳໃນທັນທີ, ແລະເບິ່ງແມ່, ພໍ່ສະຫວັນກໍໄດ້ເປີດອອກແກ່ພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງໄດ້ທອດພຣະເນດເຫັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະເດັດລົງດັງນົກເຂົ້າ ແລະມາສະຖິດຢູ່ເໜືອພຣະອົງ; ແລະເບິ່ງແມ່, ມີພຣະສະສຽງມາຈາກພໍ່ສະຫວັນວ່າ, ນີ້ແມ່ນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ເຮົາພໍພຣະໄທຢ່າງຍິ່ງ. ມັດທາຍ 3:16, 17.

ຖ້ອຍຄຳທຳອິດທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດຂຶ້ນມາຈາກນ້ຳ, ອັນເປັນການເລີ່ມຕົ້ນອາທິດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ແມ່ນການປະກາດໂດຍພຣະບໍດີວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຮົາເຂົ້າໃຈ “ກົດແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດ” ຂໍ້ເທັດຈິງນັ້ນກໍມີພະລັງຢ່າງຍິ່ງ. ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ມັນກໍບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນຫຼາຍ.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງພໍ່ສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ. ແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນຍັງບໍ່ເປັນຮູບຮ່າງ ແລະວ່າງເບົາ; ແລະຄວາມມັດປົກຄຸມຢູ່ເໜືອພື້ນຜິວຂອງຫວັງເລີກ. ແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດເໜືອພື້ນຜິວຂອງນ້ຳ. ປະຖົມມະການ 1:1, 2.

ເໝືອນດັ່ງໃນປົມປະຖົມມະການ, ໃນພິທີເຈົ້າມີນັ້ນ ມີການລະບຸພຣະບຸກຄົນທັງສາມໃນພຣະພາວະເຈົ້າ.

ຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນບຸດຂອງດາວິດ ແລະເປັນບຸດມະນຸດ ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ພວກນັກຂຽນພຣະຄຳ ແລະພວກຜາຣີຊາຍກະວົນກະວາຍຢູ່ເປັນປະຈຳຕະຫຼອດສາມປີເຄື່ອງຕໍ່ມາ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປ່ຽນຈາກພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຢຊູຄຣິດໃນທາງພະຍາກອນໃນເວລາຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຮັບບັບຕີສະມາ, ພຣະອົງກໍໄດ້ກ້າຍເປັນ “ພຣະຄຣິດ,” ຊຶ່ງໝາຍເຖິງ “ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການເຈົ້າຕັ້ງ” ແລະໃນພາສາເຮັບເຮົາແມ່ນຄຳວ່າ “Messiah.” ແລະແນ່ນອນ ຊາວເຮັບເຮົາໄດ້ຄ້າດຫວັງພຣະເມຊີອາ ແລະພວກເຂົາກໍຮູ້ວ່າພຣະອົງຈະເປັນບຸດຂອງດາວິດ. ເມື່ອພຣະອົງຊົງ “ຮັບການເຈົ້າຕັ້ງ” ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນສາມປີເຄື່ອງອັນສັກສິດທີ່ສຸດໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຫັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເສັດລົງມາ ແລະໄດ້ຍື່ນພຣະບໍດີຂອງພຣະອົງຕັດສຽງ.

ມັນເປັນພິທີເຈົ້າອັນເລີກຊຶ່ງຢ່າງຍິ່ງ ໃນຊຶ່ງຂ່າວສານທີ່ໄດ້ປະກາດເຖິງພຣະອົງແລະພຣະກົດຂອງພຣະອົງກໍຄືວ່າ, “ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ”. ສິ່ງທີ່ຫນ້າຕົກໃຈຍິ່ງກວ່າສຳລັບພວກຢິວ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງອ້າງວ່າ, ໃນຖານະພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ — ພຣະອົງກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າແທ້. ພວກຢິວບໍ່ອາດຍອມຮັບໄດ້ຕໍ່ສົ່ງທີ່ເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າເປັນການໝືນປະໝາດອັນຮ້າຍແຮງເຊັ່ນນັ້ນ! ບັນຫາອັນຄັບຂັ້ນຂອງພວກຢິວ ກໍແມ່ນບັນຫາອັນຄັບຂັ້ນຂອງອັບຣາຮາມ—ເພາະອັບຣາຮາມເປັນບໍດີຂອງພວກຢິວ, ເປັນບໍດີແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ແລະຍັງເປັນສັນຍະລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ ຊຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີເພື່ອດຳລົງຢູ່ຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພັນທະສັນຍາ.

ຕົວຢ່າງຂອງອັບຣາຮາມກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອອັນຈຳເປັນເພື່ອເຂົ້າສູ່ຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ ກຳນົດວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຈະຕ້ອງຖືກທົດສອບ. ການທົດສອບຂອງອັບຣາຮາມ

ຊົງຈະພິສູດວ່າຄວາມເຊືອຂອງທ່ານເປັນຄວາມເຊືອແທ້ ຫຼືເປັນພຽງການຄາດເອົາໂດຍບໍ່ມີມູນຖານ ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ເທິງການສະແດງໃຫ້ປະຈັກວ່າ ທ່ານຈະປະຕິບັດຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າຫຼື—ແມ່ນແຕ່ເມື່ອມັນເບິ່ງບານກັບວ່າຈະຂັດແຍ້ງກັບພຣະວັດຈະນະກ່ອນໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອັບຮາຮາມຮູ້ວ່າການຖວາຍມະນຸດເປັນເຫດຂ້າຄົນ ແລະວ່າມັນເປັນຕົວແທນແຫ່ງການປະພຶດບຸຊາຮຸນເຄົາລົບຂອງບັນດາຊົນຊາດຜູ້ບຸຊາຮຸນເຄົາລົບທີ່ທ່ານອາໄສຢູ່ທຳມາກາງໃນເວລານັ້ນ. ພວກທຳມາຈານ ແລະພວກຟາຣີຊາຍຮູ້ຈັກກະທຳວັດແຫ່ງພັນທະສັນຍາແຕ່ຕົ້ນຂອງພວກເຂົາວ່າ ພຣະເຈົ້າມີພຽງອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະພວກເຂົາກຮູ້ອີກວ່າ ພຣະເຢຊູກຳລັງອ້າງພຣະອົງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າອີກອົງໜຶ່ງ. ພວກເຂົາກຳລັງຖືກທົດສອບດ້ວຍການທົດສອບຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ.

ຈົ່ງຟັງ, ໂອ ອົດສະຣາເອນ: ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດຽວ. ພຣະບັນຍັດສອງ 6:4.

ໃນປະຫວັດການທີ່ໃມເຊໂດບັນທຶກຂໍ້ພຣະຄຳພີກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດແກໂມເຊແລວັດວ່າ ນັບແຕ່ເວລານັ້ນໄປ ພຣະອົງຈະຖືກຮູ້ຈັກໃນພຣະນາມວ່າ ເຢໂຮວາ. ພຣະອົງຈະບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດທານພາບສູງສຸດເທົ່ານັ້ນອີກ, ແຕ່ນັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ພຣະອົງຈະຖືກຮູ້ຈັກວ່າ ເຢໂຮວາ. ໃນປະຫວັດດຽວກັນນັ້ນ ທີ່ພຣະອົງກຳລັງຂະຫຍາຍຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ສຳແດງໄວ້ໂດຍຜ່ານພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກຳລັງຊົງແຈ້ງແກ່ອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານຢ່າງເຄັ່ງຄັດວ່າ ພຣະເຈົ້າມີພຽງອົງດຽວ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກຢິວໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດຄວນຈະຄິດແນວໃດ?

ຕໍ່ມາໃນພັນທະກົດຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ເມື່ອມັນໄດ້ດຳເນີນໄປເຖິງຈຸດສູງສຸດໃນການເສັດເຂົ້ານະຄອນເຢຣູຊາເລມຢ່າງມີໄຊ ພວກຢິວກໍຕົກຕະລົງອີກຄັ້ງວ່າ ພຣະເຢຊູກຳລັງຊົງຍອມໃຫ້ໄດ້ກັນອ້ອມທັງຫຼາຍຂັ້ນຮ້ອງຄຳສັນລະເສີນແດ່ພຣະອົງ.

ແລະຝຽງຊົນທັງຫຼາຍທີ່ໄປຂ້າງໜ້າ ແລະທີ່ຕາມຫຼັງມານັ້ນ ໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ໂຮຊານນາແກ່ພຣະບຸດແຫ່ງດາວິດ: ຂໍຊົງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ໂຮຊານນາໃນທີ່ສູງສຸດ. ມັດທາຍ 21:9

ຖ້ອຍຄຳໃນບົດເພງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກຟາຣີຊີຄົມຄັງຢ່າງຫນັກຫນ້າ ຄືສ່ວນທີ່ຊີບອກພຣະເຢຊູວ່າເປັນພຣະບຸດຂອງດາວິດ ແລະພ້ອມກັນນັ້ນກໍຊີບອກວ່າ "ພຣະບຸດຂອງດາວິດ" ເປັນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງພຣະພັນທະກົດຂອງພຣະອົງ, ໃນການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊຊະນະ, ແລະແນ່ນອນໃນເຫດການກາງແຂນ, ຂໍ້ຂັດແຍ້ງນັ້ນລ້ວນມີການກະວົນກະວາຍເກີດຂຶ້ນເນື່ອງດ້ວຍພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ.

ດັ່ງນັ້ນ ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດຂອງຊາວຢິວຈຶ່ງກ່າວແກ່ບິລາດວ່າ, "ຢ່າຂຽນວ່າ, 'ກະສັດຂອງຊາວຢິວ,' ແຕ່ໃຫ້ຂຽນວ່າ ຜູ້ນັ້ນໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ເຮົາເປັນກະສັດຂອງຊາວຢິວ.'" ໂຢຮັນ 19:21.

ແນ່ນອນ, ມັນກໍຈະຖືກຕ້ອງໂດຍແທ້ຈິງຢູ່ພື້ນຖານ ຖ້າບິລາດໄດ້ບ່ຽນຂໍ້ຄວາມນັ້ນໃຫ້ເວົ້າວ່າ, "ເຮົາເປັນ, ກະສັດຂອງຊາວຢິວ," ເພາະ "ເຮົາເປັນ" ແມ່ນພຣະນາມທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສຳແດງເຖິງພຣະອົງເອງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ. ແນ່ນອນ, ການນຳໃຊ້ເຫດຜົນອັນບົກພ່ອງນັ້ນເພື່ອປ່ຽນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍສະເພາະເມື່ອເປັນເລື່ອງລາວຂອງໄມກ້າງແຂນ ແມ່ນສົງຫມົນະນຸດຄົງຈະບໍ່ເຮັດດອກ, ແມ່ນບໍ່? ພຣະເຢຊູຊົງເປັນ "ກະສັດຂອງຊາວຢິວ," ແຕ່ພຣະອົງກໍຊົງເປັນ "ເຮົາເປັນ" ດ້ວຍ, ດັ່ງນັ້ນ ຄຳກ່າວທີ່ວ່າ

“ເຮົາເປັນ, ກະສັດຂອງຊາວຢົວ” ຈົ່ງຖືກຕ້ອງໃນແງ່ໜຶ່ງ, ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນປະເດັນ.

ນັບແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນ ແລະຕະຫຼອດຊ່ວງກາງ ຈົນເຖິງຕອນສຸດທ້າຍຂອງສາມປີຄັ້ງ, ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນຈຸດແຫ່ງຄວາມບັນປ່ວນ.

ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຄວນເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບແນວລຳດັບແຫ່ງນາມພັນທະສັນຍາ, ແຕ່ໃນທຶນຂໍ້ພະເຈົ້າບາຖະໜາຈະສະແດງວ່າ ໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງອິສະຣາເອນໂບຮານ ໃນຄຣິດສະຕະຈັກຢົວ ໄດ້ມີການສັນສະເທືອນຢ່າງໜຶ່ງທີ່ເກັ່ງກ້າວກັບພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ. ໃນຖານະພຣະບຸດຂອງດາວິດ, ພຣະອົງຊົງມີຫຼັກຖານຮັບຮອງອັນຄົບຖ້ວນທີ່ຈະເປັນພຣະເມຊີອີກ; ໃນຖານະພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ (ໃນຄວາມໝາຍວ່າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າດ້ວຍ) ແລະໃນຖານະບຸດມະນຸດ, ພຣະເຢຊູຊົງສະເໜີການທົດສອບອັນໃຫຍ່ຫຼວງແກ່ຊົນຊາດທີ່ຖືກຊົງເລືອກ. ຊາຍຜູ້ນີ້ຈະອ້າງວ່າຕົນເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ ໃນເມື່ອໄມເຊ ໃນຕອນຕົ້ນຂອງປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພວກເຂົາ ໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຈຳເພາະຊັດເຈນວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ?

ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນຈຸດປະສົງແທ້ຂອງການທົດສອບທີ່ໄດ້ດຳເນີນຢູ່ຫ່າງໄກກາງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນພຣະອົງ ເພື່ອຊົງໃຫ້ມະນຸດຄືນຕົກກັບພຣະອົງເອງ, ແລະພຣະອົງໄດ້ກະທຳດັ່ງນັ້ນໂດຍຊົງຍອມໃຫ້ມະນຸດໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງໄດ້ສັງສອນຢ່າງແຈ້ງແລະກົງໄປກົງມາວ່າ ຖ້າທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະອົງ—ທ່ານກໍໄດ້ເຫັນພຣະບໍດີແລ້ວ. ປະຫວັດສາດນີ້ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການສັນສຸດລົງຂອງອິດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນໃນຖານະເປັນຊົນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ, ແລະໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ ກໍມີຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງຢ່າງເດັ່ນຊັດກ່ຽວກັບວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ໃດ ແລະແມ່ນຢ່າງໃດ.

ແລະພາໂຣຈົ່ງກ່າວວ່າ, ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ໃດ, ທີ່ເຮົາຄວນພິຈາລະນາຂອງພຣະອົງແລະບ່ອຍໃຫ້ອິດສະຣາເອນໄປ? ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູ, ແລະເຮົາກໍຈະບໍ່ບ່ອຍໃຫ້ອິດສະຣາເອນໄປ. ອົບເຟະຍົບ 5:2

ພາໂຣ ກ່າວສັງສະແດງອອກ

ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ສັນຍະລັກຂອງການທຳທາຍຢ່າງອະເທວະນິຍົມຕໍ່ຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສະແດງອອກເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຊາວຢົວອີບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມດ້ວຍ. ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕັດຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ບັນດາພຣະກິດອັນອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງໃນອີຢິບນັ້ນ ມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະອົງແມ່ນຜູ້ໃດ.

ປະຫວັດສາດແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງອິດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ

ໃນຖານະເປັນປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກສັນນັ້ນ ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງວາລະສຸດທ້າຍ.

ໃນປະຫວັດທັງສອງນັ້ນ ມີການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ ແລະ ພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ ຊຶ່ງສຳພັນກັບພຣະນາມຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ສຳຄັນຍິ່ງກວ່າຕໍ່ການພິຈາລະນາຂອງພວກເຮົາກໍຄື ປະຫວັດຂອງພຣະຄຣິດໃນຊ່ວງທ້າຍແຫ່ງອິສະຣາເອນໃນຖານະເປັນຊົນຊາດທີ່ຖືກເລືອກນັ້ນ ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຫດຜົນຫຼັກປະການໜຶ່ງທີ່ຊາວຢົວສະດຸດໃນການຍອມຮັບພຣະເມຊີອີກຂອງພວກເຂົາ ກໍເພາະວ່າ ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ

ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງປະຫວັດພັນທະສັນຍາຂອງພວກເຂົາໄດ້ປະກາດວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ. ຊ່າງເປັນຄວາມລຳບາກໃຈແທ້!

ແລະພາຍຫຼັງນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ກ້າຖາມພຣະອົງອີກເລີຍແມ່ນແຕ່ຂັ້ນດຽວ.

ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ເຂົາກ່າວໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ ພຣະຄຣິດເປັນບຸດຂອງດາວິດ?

ເພາະດາວິດເອງກ່າວໄວ້ໃນໜັງສືເພງສັນລະເສີນວ່າ,

ພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າ,

ຈົງປະທັບນັ້ງຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງເຮົາ, ຈົນກວ່າເຮົາຈະໃຫ້ສັດຕູຂອງທ່ານເປັນແທນຮອງຕົນຂອງທ່ານ.
ເຫດສະນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງເອີ້ນພຣະອົງວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະອົງຈະເປັນບຸດຂອງດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ?
ລູກ 20:40–44.

ນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍແຫ່ງການຖາມແລະຕອບກັບຊາວຢິວ, ເພາະຫຼັງຈາກການສົນທະນານັ້ນແລ້ວ, “they durst not ask Him any question at all.”

ພຣະອົງເພິ່ງໄດ້ຕອບຄໍາຖາມສຸດທ້າຍໃນພັນທະກົດຂອງພຣະອົງສໍາລັບເຮືອນທຶຫາຍໄປນັ້ນ (ແລະໃນເນື້ອເລື່ອງແບບພະຍາກອນຍ່ອມມິຣິອັນທຶຫາຍໄປຢູ່ສະເໝີ), ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງຍົກຫົວຂໍ້ເລື່ອງພຣະນາມຂອງພຣະອົງຂຶ້ນມາໃນຖານະ “ພຣະບຸດຂອງດາວິດ,” ແລະດັ່ງນັ້ນໃນຖານະເປັນພຣະເມຊີອາ. ຕະຫຼອດສາມປີຄົງນັ້ນ ຂໍໃຫ້ແຍ້ງໄດ້ຄໍອບຄຸມເຖິງພຣະນາມຕ່າງໆ ຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນແຫ່ງພຣະລັກສະນະແລະພຣະທາດຂອງພຣະອົງ. ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຖືກກ່າວເຖິງຕັ້ງແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນ, ໃນການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ, ແລະຕໍ່ມາໃນການປະສົບປະສານຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງກັບເຮືອນທຶຫາຍໄປ ໃນການເຂົ້າເມືອງຢ່າງມີໄຊຊະນະ ແລະທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນ ພ້ອມທັງໃນຂໍ້ຄວາມອື່ນໆ ໃນພຣະກົດຕື່ອນ.

ພວກພາຣີຊຽນໄດ້ມາຊຸມນຸມຢູ່ໃກ້ພຣະເຢຊູ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງຕອບຄໍາຖາມຂອງພວກທ່າມາຈານ.

ບັດນີ້ພຣະອົງຫັນໄປຖາມພວກເຂົາວ່າ: “ພວກທ່ານຄິດຢ່າງໃດເກືອບພຣະຄຣິດ?”

ພຣະອົງເປັນບຸດຂອງຜູ້ໃດ?”

ຄໍາຖາມນີ້ມີຈຸດປະສົງເພື່ອທົດສອບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ—ເພື່ອສະແດງວ່າ ພວກເຂົາເຫັນພຣະອົງເປັນພຽງມະນຸດຜູ້ໜຶ່ງ ຫຼືເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຽງຕອບພ້ອມກັນດັງຂຶ້ນວ່າ: “ເປັນບຸດຂອງດາວິດ.” ນີ້ແມ່ນຕໍາແໜ່ງທີ່ຄຳພະຍາກອນໄດ້ມອບໄວ້ແກ່ພຣະເມຊີອາ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູສໍາແດງຄວາມເປັນພຣະຂອງພຣະອົງຜ່ານການອັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະຊົງໃຫ້ຄົນຕາຍຄືນມາມີຊີວິດ, ປະຊາຊົນໄດ້ຖາມກັນເອງວ່າ:

“ຜູ້ນີ້ແມ່ນບຸດຂອງດາວິດດອກຫຼໍ່?” ຍິງຊາວຊູໂຮເຟນິເຊຍ, ບາຣຕີເມອຸສຜູ້ຕາບອດ, ແລະອີກຫຼາຍຄົນ

ໄດ້ຮ້ອງທຸນຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພຣະອົງວ່າ: “ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະບຸດຂອງດາວິດ,

ຂໍຊົງເມດຕາຂ້ານອ້ອຍແດ່.” Matthew 15:22. ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ

ພຣະອົງໄດ້ຮັບການໃຫ້ຮ້ອງຕ້ອນຮັບດ້ວຍສຽງແຫ່ງຄວາມຊື່ນຊົມວ່າ: “ໂຮຊານນາແກ່ພຣະບຸດຂອງດາວິດ:

ຂໍໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງໄດ້ຮັບພອນ.” Matthew 21:9.

ແລະໃນວັນນັ້ນເດັກນ້ອຍນ້ອຍໆໃນພຣະວິຫານກໍໄດ້ກ້ອງສະຫ້ອນຄໍາສັນລະເສີນອັນເປັນມົງຄຸນນັ້ນດ້ວຍ.

ແຕ່ຫຼາຍຄົນທີ່ເອີ້ນພຣະເຢຊູວ່າພຣະບຸດຂອງດາວິດ ບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບຄວາມເປັນພຣະຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະບຸດຂອງດາວິດນັ້ນ ກໍເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍ.

“ເພື່ອຕອບຕໍ່ຄໍາກ່າວຫົວພຣະຄຣິດເປັນພຣະບຸດຂອງດາວິດ, ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ,

‘ແລ້ວເຫດໃດດາວິດໃນພຣະວິນຍານ [ພຣະວິນຍານແຫ່ງການດົນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ] ຈຶ່ງເອີ້ນພຣະອົງວ່າ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານອ້ອຍວ່າ,

ຈົ່ງປະທັບນັ້ງຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງເຮົາ ຈົນກວ່າເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງທ່ານເປັນແທນວາງພຣະບາດຂອງທ່ານ.

ສະນັ້ນ ຖ້າດາວິດເອີ້ນພຣະອົງວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະອົງຈະເປັນບຸດຂອງດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ?

ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຕອບພຣະອົງໄດ້ຈັກຄໍາດຽວ, ແລະນັບແຕ່ວັນນັ້ນມາ

ບໍ່ມີຜູ້ໃດກໍາທົງທຸກຖາມພຣະອົງອີກເລີຍ.” The Desire of Ages, 609.

ການຊົງເຈີມຂອງພຣະອົງໃນຖານະພຣະເມຊີອາ ແລະ

ການມີປະຕິສໍາພັນເທື່ອສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງກັບຜູ້ທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ລັອດ

ລ້ວນແຕ່ກ່ຽວກັບພຣະພາວະຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ, ນັ້ນສັນຍາລັກຂອງພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ

ແນ່ນອນ ຫຼັກການການກ່າວເຖິງຄັ້ງທໍາອິດ. ພຣະເຢຊູຊົງສັນສຸດພະລະກົດໂດຍກົງຂອງພຣະອົງຕໍ່ຊາວຢິວ

ໂດຍການນໍາປະຫວັດຂອງດາວິດຕາມຕົວອັກສອນມາສອນເຖິງດາວິດທາງວິນຍານ. ເປັນຫຍັງດາວິດຈຶ່ງຈະກ່າວ

ເຖິງເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ປະທັບນັ້ນຮ່ວມບັນລັງກັບພຣະອົງ?
ເພາະວ່າກະສັດດາວິດໃນເບື້ອງຕົ້ນ ເປັນພາບແທນຂອງກະສັດດາວິດທາງວິນຍານໃນບັນຍາຍ.
ວິທີດຽວທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຖ້ອຍຄຳສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ເຮືອນທີ່ສູນຫາຍນັ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງ
ຄືການສາມາດນຳຫຼັກການການກ່າວເຖິງຄົງທຳອິດມາໃຊ້, ຊຶ່ງຈະເຮັດບໍ່ໄດ້ຖ້າທ່ານບໍ່ຮູ້ຫຼັກການນັ້ນ.

ຄຳກ່າວສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງຕໍ່ເຮືອນທີ່ສູນເສຍນັ້ນ
ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຫຼັກການແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄົງທຳອິດ ຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.
ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ດາວິດ ແລະ ບຸດຂອງດາວິດ ເພື່ອນຳສະເໜີຄວາມຈິງແກ່ເຮືອນທີ່ສູນເສຍ
ໃນຄຳກ່າວສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງ. ເພາະວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາເຄີຍເປັນເຮືອນຂອງດາວິດ. ດັ່ງນັ້ນ
ພຣະເຢຊູຈຶ່ງນຳຜູ້ເປັນບິດາ (ດາວິດ) ມາ ແລະ ຫັນໄປຫາ (ບຸດຂອງດາວິດ) ແລະ ພຣະອົງຍັງໄດ້ນຳບຸດ
(ຂອງດາວິດ) ມາ ແລະ ຫັນເຂົ້າໄປຫາບິດາຂອງເຂົາ (ດາວິດ). ພຣະອົງໄດ້ຫັນບິດາໄປຫາບຸດ
ດັ່ງທີ່ຂ່າວສານຂອງເອວຢົາໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ວ່າຈະກະທຳໃນ "ວັນສຸດທ້າຍ."
ນັ້ນແມ່ນຂ່າວສານສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງຕໍ່ອົສຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນໃນສະໄໝບູຮານ ແລະ
ມັນເປັນຂ່າວສານຂອງເອວຢົາ ເພາະວ່າມັນຕັ້ງຢູ່ເທິງຫຼັກການແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄົງທຳອິດ. ດັ່ງນັ້ນ
ຫຼັກການແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄົງທຳອິດ ກໍຍືນຍັນຂ່າວສານຂອງພຣະເຢຊູວ່າເປັນຂ່າວສານຂອງເອວຢົາ
ໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກການນັ້ນເອງ. ຫຼັກການແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄົງທຳອິດ ຮຽກຮ້ອງວ່າ
ຖ້າຂ່າວສານຂອງເອວຢົາຂອງໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ
ເປັນຂ່າວສານເຕືອນຄັງສຸດທ້າຍຄົງທຳອິດຕໍ່ເຮືອນທີ່ສູນເສຍຂອງອົສຣາເອນ ແລ້ວ
ຂ່າວສານສຸດທ້າຍທີ່ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ກໍຈະຕ້ອງເປັນຂ່າວສານຂອງເອວຢົາດ້ວຍ. ແລະ
ມັນກໍເປັນເຈົ້າໜ້າ...

ເມື່ອໄດ້ກ່າວທັງໝົດນີ້ແລ້ວ, ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະຫຼຸບຂໍ້ໜັງສືອອກຈາກທັງໝົດນັ້ນ
ໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກການແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄົງທຳອິດ—ອາລຟາ ແລະ ໂອເມກາ.
ໃນຕອນຕົ້ນຂອງອົດສະຣາເອນບູຮານ ມີຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງກ່ຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ ແລະ
ພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ
ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງດຽວກັນນັ້ນໃນຕອນທ້າຍຂອງອົດສະຣາເອນບູຮານ.
ໃນຕອນທ້າຍຂອງອົດສະຣາເອນບູຮານ
ພາລະກົດຂອງພຣະຄຣິດລວມເຖິງການສັງສອນແກ່ວົງວານອົດສະຣາເອນທີ່ສູນຫາຍ ໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ
ແລະ ພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ. ໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງການສັນສຸດ ໄດ້ມີການຕັດຕໍາພຣະຄຣິດ
ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງຄວາມຈິງເດີມທີ່ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ. ອົດສະຣາເອນຜ່າຍຈົດວິນຍານໃນຍຸກສະໄໝ
ໃໝ່ຈະມີລັກສະນະຜ່າຍຄຳພະຍາກອນຢ່າງດຽວກັນໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກເຂົາ.

ໃນຊ່ວງເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂະບວນການແອດເວນຕິສ ນັກປະຫວັດສາດແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາວ່າ
ພວກມັນເລີ່ມໂດຍຫຼັກແລ້ວປະກອບຂຶ້ນຈາກສອງນິກາຍຄຣິສຕຽນ ຄື ເມໂທດິສ ແລະ ຄຣິສຕຽນ
ຄອນເນັກຊັນ. ຄວາມເຊື່ອຫຼັກຂອງເມໂທດິສຕັ້ງຢູ່ເທິງການດຳເນີນຊີວິດຄຣິສຕຽນຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ພວກເຂົາມີ
"ວິທີການ." ສ່ວນຄວາມເຊື່ອຫຼັກຂອງຄຣິສຕຽນ ຄອນເນັກຊັນ ອາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ
ເປັນການຄັດຄ້ານຄຳສອນກາໂຕລິກເລື່ອງຕຣີເອການພາບ.

ເທົ່າທີ່ການຄົ້ນຄວ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນໄປ, ເກຣັບທັງໝົດຂອງຜູ້ນຳຝ່າຍ Millerites
ໄດ້ຍຶດຖືຄຳສອນນັ້ນຂອງ Christian Connection. ມີຫຼາຍສາຂາຂອງ Seventh-day Adventist Reform
Movement (SDARM) ທີ່ຍັງຄົງຍຶດຖື ແລະ ເຜີຍແຜ່ຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງເດີມຂອງ Millerite ກ່ຽວກັບ
"ການບໍ່ຍອມຮັບຄຳສອນຕຣີເຕີ." ບັນຫາທີ່ກະທຳກະອ່ວນ (ແລະເປັນແຫຼ່ງແຫຼ່ງການໂຕ້ຖຽງໃນປັດຈຸບັນ)
ສຳລັບຜູ້ທີ່ຍັງຮັກສາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງບັນດາຜູ້ປຸກເບີກໄວ້ ມີ ແລະ ຈະມີສະເໝີວ່າ,
ພວກເຂົາຈະຕອບສະໜອງຕໍ່ຂໍ້ຄວາມຫຼາຍຕອນອັນຫຼາກຫຼາຍເຫຼົ່ານັ້ນແນວໃດ ທີ່ຊິດິເຕີໄວທ໌

ໄດ້ຄັດຄ້ານໂດຍກົງຕໍ່ຈຸດຍືນທາງຄຳສອນທຳພວກເຂົາຍຶດຖື ແລະ ເຜີ້ມແຜ?

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ກ່າວວ່າ
ທັດສະນະຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ກຳລັງສະແດງຫາແນວຄິດທາງວິທະຍາສາດອັນສູງສົ່ງນັ້ນ ບໍ່ອາດໄວ້ວາງໃຈໄດ້.
ມີການນຳສະເໜີຄຳອຸປະມາດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ‘ພຣະບິດາເປັນດັ່ງແສງສະຫວ່າງທີ່ມີອົງບໍ່ເຫັນ;
ພຣະບຸດເປັນດັ່ງແສງສະຫວ່າງທີ່ປາກົດເປັນຮູບ; ພຣະວິນຍານເປັນແສງສະຫວ່າງທີ່ເຜີ້ກະຈາຍອອກໄປ.’
‘ພຣະບິດາເປັນດັ່ງນ້ຳຄ້າງ, ເປັນໂອນ້ຳທີ່ມີອົງບໍ່ເຫັນ;
ພຣະບຸດເປັນດັ່ງນ້ຳຄ້າງທີ່ຮວບຮວມເປັນຮູບອັນງົດງາມ;
ພຣະວິນຍານເປັນດັ່ງນ້ຳຄ້າງທີ່ຕົກລົງສູ່ບ່ອນປະທັບແຫ່ງຊີວິດ.’ ອີກຄຳອຸປະມາໜຶ່ງຄື:
‘ພຣະບິດາເປັນດັ່ງໂອນ້ຳທີ່ມີອົງບໍ່ເຫັນ; ພຣະບຸດເປັນດັ່ງເມກສີໝືນຫນັກທົບ;
ພຣະວິນຍານເປັນດັ່ງຜົນທີ່ຕົກລົງມາ ແລະກຳລັງທຳງານດ້ວຍລົດອຳນາດແຫ່ງການຟື້ນຟູຄວາມຊຸ່ມຊື່ນ.’”

“ບັນດາການນຳສະເໜີແບບຈົດນິຍົມເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດເປັນພຽງຄວາມຫວ່າງເປົ່າເທົ່ານັ້ນ. ມັນບໍ່ສົມບູນ ແລະ
ບໍ່ແທ້ຈິງ. ມັນເຮັດໃຫ້ພະບາລະມີອັນບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນແຜ່ນດິນໂລກຈະນຳໄປບຽບທຽບໄດ້ ອ່ອນລົງ ແລະ
ຫຼຸດຄ່າລົງ. ພຣະເຈົ້າຈະນຳໄປບຽບທຽບກັບສິ່ງທີ່ພຣະທັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຂຶ້ນບໍ່ໄດ້.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງສິ່ງຂອງໂລກເທົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງກຳລັງທົນທຸກພາຍໃຕ້ຄຳສາບແລ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ
ເນື່ອງດ້ວຍບາບຂອງມະນຸດ. ພຣະບິດາຈະບໍ່ອາດຖືກບັນຍາຍໂດຍສິ່ງຕ່າງໆຂອງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້.
ພຣະບິດາຄືຄວາມບໍ່ລົບລຸນຄົບຖ້ວນທັງສິ້ນຂອງພາວະເທວະພາບໃນຮ່າງກາຍ ແລະ
ບໍ່ປາກົດແກ່ສາຍຕາຂອງມະຕະ.”

“ພຣະບຸດຄືຄວາມບໍ່ລົບລຸນທັງສິ້ນຂອງພຣະພາວະແຫ່ງພຣະເຈົ້າທີ່ສຳແດງອອກ.
ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າປະກາດເຖິງພຣະອົງວ່າເປັນ ‘ພາບພົມແທ້ແຫ່ງພຣະບຸກຄະລິກຂອງພຣະອົງ.’
‘ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ
ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະບໍ່ພົນາດ ແຕ່ຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ.’
ໃນຂັ້ນໄດ້ສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພຣະບຸກຄະລິກຂອງພຣະບິດາ.”

“ພຣະຜູ້ປອບໂຍນທຳພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າຈະສົ່ງມາຫຼັງຈາກພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນແລ້ວ
ຄືພຣະວິນຍານໃນຄວາມບໍ່ລົບລຸນທັງສິ້ນແຫ່ງພຣະພາວະເທວະພາບ
ຊຶ່ງສຳແດງອຳນາດແຫ່ງພຣະຄຸນອັນຊອບທຳໃຫ້ປາກົດແກ່ທຸກຄົນທີ່ຢືນອະນຸຮັບ ແລະ
ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດສ່ວນຕົວ.
ມີສາມພຣະບຸກຄົນຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ແຫ່ງພຣະຄະນະສະຫວັນ;
ໃນພຣະນາມຂອງສາມພຣະອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້—ພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ, ແລະ
ພຣະວິນຍານບໍ່ລົບລຸນ—ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັບພຣະຄຣິດໂດຍຄວາມເຊື່ອອັນມີຊີວິດ ຍ່ອມຮັບບັບຕີສະມາ; ແລະ
ພຣະອຳນາດເຫຼົ່ານີ້ຈະຊົງຮ່ວມກະທຳກັບບັນດາຜູ້ຢູ່ໃຕ້ການເຊື່ອຟັງແຫ່ງສະຫວັນ
ໃນຄວາມພາກພຽນຂອງເຂົາທັງຫຼາຍທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະຄຣິດ.” Special Testimonies,
Series B, number 7, 62, 63.

ຂໍ້ຄວາມນີ້ຊີ້ບອກເຖິງ “ແນວຄວາມຮູ້ສຶກຂອງບັນດາຜູ້ ທີ່ກຳລັງນິຍາມພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານ
ໂດຍໃຊ້ “ສິ່ງຕ່າງໆຂອງໂລກ.” ຈາກນັ້ນນາງກ່າວວ່າ,
“ພຣະບິດາບໍ່ສາມາດຖືກພັນລະນາໂດຍສິ່ງຕ່າງໆຂອງໂລກໄດ້.” ຂໍໃຫ້ສັງເກດສອງປະເດັນທີ່ນາງໄດ້ກ່າວໄວ້
ເຖິງແມ່ນວ່າປະເດັນໜຶ່ງອາດຟັງຄ້າຍຄືຂັດແຍ້ງ.
ນາງກ່າວວ່າຊື່ໄປຫາຄຳພັນລະນາອັນຜິດພາດກ່ຽວກັບພຣະພາວະແຫ່ງພຣະເຈົ້າ
ທີ່ລະບຸວ່າມີພຣະເຈົ້າສາມພຣະອົງ, ຖ້າຈະເວົ້າແບບນັ້ນ.
ມັນເປັນຄຳພັນລະນາອັນຜິດພາດກ່ຽວກັບພຣະພາວະແຫ່ງພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ນາງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນໃດໆເລີຍກ່ຽວກັບຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່ານິຍາມອັນຜິດພາດຂອງພຣະພາວະແຫ່ງພຣະເຈົ້ານັ້ນ

ກຍັງບໍ່ຖືກຕ້ອງອີກດ້ວຍ ເພາະມັນກຳນົດຈຳນວນພຣະເຈົ້າໃນພຣະພາວະແຫ່ງພຣະເຈົ້າຜົດ.

ຈົ່ງສັງເກດດ້ວຍວ່າ ນາງກ່າວວ່າສິ່ງຕ່າງໆຂອງໂລກບໍ່ອາດນຳມາໃຊ້ເພື່ອພັນລະນາພຣະບໍດີໄດ້. ແຕ່ໃນຄຳກ່າວນັ້ນເອງ ນາງກ່າວວ່າໃຊ້ສິ່ງຕ່າງໆຂອງໂລກຢູ່ ມະນຸດນັ້ນເອງທີ່ມີລັກ ແລະມີແມ່ ມີພໍ່ ມີບ້າ ແລະມີລັກພຶດຕະກຳ. ແລະພຣະເຢຊູບອກເຮົາວ່າ ໃນສະຫວັນ ໃນໂລກໃໝ່ທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນນັ້ນ ຈະບໍ່ມີການແຕ່ງງານອີກຕໍ່ໄປ ເພາະພວກເຮົາຈະເປັນໝື່ອນທູດສະຫວັນ. ບໍ່ມີທູດສະຫວັນຊາຍ ຫຼືທູດສະຫວັນຍິງ. ຄຳສັບທີ່ມະນຸດໃຊ້ ຊຶ່ງກຳນົດຄວາມສຳພັນຂອງພວກເຂົາຕໍ່ກັນແລະກັນນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳມາໃຊ້ເພື່ອສອນພວກເຮົາເກືອບພຣະທຳມະຊາດ ແລະພຣະອຸປະນີໃສຂອງພຣະອົງ; ແຕ່ແມ່ນແຕ່ "ສິ່ງຕ່າງໆຂອງໂລກ" ທີ່ການດົນໃຈໄດ້ນຳມາໃຊ້ເພື່ອສັງເກດສອນມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະອຸປະນີໃສ ແລະພຣະທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍັງບໍ່ສົມບູນ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ, "ມີສາມພຣະບຸກຄົນຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ໃນພຣະຄະນະສະຫວັນ" ... "ພຣະບໍດີ, ພຣະບຸດ, ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ." ການນຳເອົາຄວາມຮູ້ສຶກແບບຈິດວິນຍານນິຍົມຂອງຝ່າຍໂລກມາຜູກເຂົ້າກັບພຣະບຸກຄົນທັງສາມນີ້ເປັນສິ່ງອັນໜ້າກຽດຊັງ, ແຕ່ການນຳເອົາ "ພຣະນາມຂອງອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ທັງສາມນີ້" ມາຜູກເຂົ້າກັບຄຳນິຍາມຕາມພຣະຄຳພີຂອງພຣະພາວະເຈົ້າ ຫາແມ່ນບໍ່ເປັນສິ່ງອັນໜ້າກຽດຊັງແຕ່ຢ່າງໃດ.

ຜູ້ພະຍາກອນຍິງໄດ້ກ່າວວ່າ "ພຣະນາມ" ຂອງສາມຣົດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ປະກອບເປັນພຣະເທວະພາບນັ້ນ ຄື ພຣະບໍດີ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຊັ່ນດຽວກັບຄວາມຈິງທຸກປະການໃນພຣະຄຳພີ, ເມື່ອນຳມາຮ່ວມກັນເປັນບັນທັດເທິງບັນທັດ, ພະຍານຫຼັກຖານອັນຄົບຖ້ວນຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍທຸກໝູ່ໝາຍຫຼັກທີ່ໄດ້ຖືກເຜີຍສະແດງແລ້ວ. ຄຳພະຍານຂອງບັນດາຜູ້ພະຍາກອນຈະຕ້ອງຖືກນຳມາປະສານກັນ. ດານໂອນໃຫ້ພຣະນາມ Palmoni ແກ່ພຣະຄຣິດ (ໃນບັນດາພຣະນາມອື່ນໆ, ແຕ່ນີ້ເປັນພຽງຕົວຢ່າງໜຶ່ງ). ໂຢຮັນເອີ້ນພຣະອົງວ່າ Alpha ແລະ Omega ແລະ ໂມເຊເອີ້ນພຣະອົງວ່າ Jehovah. ຕາມຄຳກ່າວຂອງ Ellen White ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄື ພຣະບໍດີ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

"ຊາຕານກໍຄື... ພະຍາຍາມຍັດເຢັດສົ່ງປອມແບ່ງເຂົ້າມາຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ—ເພື່ອນຳໃຫ້ຫຼົງໄປຈາກຄວາມຈິງ. ການຫຼອກລວງຂຶ້ນສຸດທ້າຍຂອງຊາຕານຈະເປັນການເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເສຍຜົນໄປ. 'ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີນິມິດ, ປະຊາຊົນກໍພິນາດ' (ສຸພາສິດ 29:18). ຊາຕານຈະກະທຳຢ່າງແຍບຄາຍ, ໃນວິທີການຕ່າງໆ ແລະຜ່ານຕົວແທນຕ່າງໆ, ເພື່ອສັ່ນຄອນຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງປະຊາຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຳພະຍານອັນແທ້ຈິງ."

"ຈະມີຄວາມຊັງຊັງອັນໜຶ່ງຖືກປຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານຄຳພະຍານທັງຫຼາຍ ຊຶ່ງເປັນຊະນິດຊາຕານ. ການດຳເນີນງານຂອງຊາຕານຈະເປັນໄປເພື່ອສັ່ນຄອນຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍໃນຄຳພະຍານເຫຼົ່ານັ້ນ, ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້: ຊາຕານບໍ່ອາດມີທາງອັນໄລ່ງແຈ້ງເຊັ່ນນັ້ນ ເພື່ອນຳເອົາການຫລອກລວງຂອງມັນເຂົ້າມາ ແລະຜູກມັດວິນຍານທັງຫຼາຍໄວ້ໃນຄວາມຫລົງຜົດຂອງມັນ ຖ້າຄຳເຕືອນ ແລະການຕຳໜິ ແລະຄຳແນະນຳຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່." Selected Messages, book 1, 48.

ຂ້າກ່າວເສີມສົ້ງຈາກຂໍ້ພຣະຄຳພີຕອນນີ້. ໂຢຮັນໄດ້ຖືກເນລະເທດໄປຍັງເກາະປັດໂມ ເພາະພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເພາະຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູ. ຂ້າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມມີກຸ່ມເບົາໝາຍສອງກຸ່ມ: ຄືຜູ້ທີ່ຍື່ນອອກອັດເວັນຕົກ ແລະຜູ້ທີ່ຍື່ນພາຍໃນອັດເວັນຕົກ. ໂຢຮັນເປັນຕົວແທນຂອງຊາວອັດເວັນຕົກຜູ້ໜຶ່ງ ຜູ້ຊຶ້ງບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກໂລກຂົມເຫັງເພາະການເຊື່ອຜິດພາດພຣະຄຳພີໄປເປັນຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຖືກຂົມເຫັງເພາະການເຊື່ອຜິດຕໍ່ບັນດາຂໍ້ຂຽນຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອີກດ້ວຍ. ການຂົມເຫັງທີ່ຖືກມຸ່ງຕໍ່ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນ ມາຈາກພາຍໃນ ບໍ່ແມ່ນມາຈາກພາຍນອກ.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອົດສະຣາເອນບູຮານ, ຫຼັງຈາກສື່ອ້ອມຢູ່ໃນເອຢິບ, ຜູ້ທີ່ຈະເປັນປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາທຶກຊົງເລືອກນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕອີກຕໍ່ໄປ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະລັກສະນະ ຫຼື ພຣະທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດ. ພວກເຂົາຍຶດຖືຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຊົມຊັບໄວ້ໃນລະຫວ່າງການຖືກຈອງຈຳ. ໄພພິບັດສິບປະການ; ການຊ່ວຍໃຫ້ໄພພິບັດຜ່ານທະເລແດງ; ມານາຈາກສະຫວັນ; ພະພັກສະຖານ ແລະ ເຄື່ອງປະກອບທັງໝົດຂອງມັນ; ພິທີກຳອັນສັກສິດ; ລານຊົນນອກ, ບ່ອນບໍລິສຸດ ແລະ ບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດ; ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະສິລາທິຕິດຕາມພວກເຂົາ; ນ້ຳທີ່ອອກມາຈາກພຣະສິລາທິຕິດຕາມພວກເຂົາ ແລະ ແມ່ນແຕ່ງທີ່ຢູ່ເທິງເສົາ ລ້ວນແຕ່ມີຈຸດປະສົງເພື່ອເພີ່ມພູນຄວາມຮູ້ຖືກພຣະເຈົ້າໃນບັນດາປະຊາຊົນທີ່ພຣະອົງເລືອກສັນ. ນັ້ນເປັນການສຶກສາທີ່ອ່ອນໄຫວກ່ຽວກັບ. ການສຶກສາທີ່ອ່ອນໄຫວກ່ຽວກັບນັ້ນໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ໄປ ຈົນພວກທຳມາຈານ "ບໍ່ກ້າຖາມພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ" ແລະ ແລ້ວພຣະອົງກໍໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງຫົວຂໍ້ສຸດທ້າຍແທ້ໆທີ່ພວກເຂົາຈະມີໃນການສົນທະນາແບບເປີດເຜີຍກັບພຣະອົງ, ແລະ ມັນເກືອບຂ້ອງກັບນາມຂອງດາວິດ ແລະ ວ່າພຣະຄຣິດແມ່ນຜູ້ໃດ ແລະ ເປັນສິ່ງໃດ.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອົດສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານຍຸກໃໝ່ ຫຼັງຈາກ 1260 ປີໃນບາບໂລນຜ່າຍວິນຍານ ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະເປັນປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາທຶກຊົງເລືອກນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕອີກຕໍ່ໄປ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະລັກສະນະ ຫຼື ພຣະທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດ. ພວກເຂົາຍຶດຖືຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດເກືອບກັບພຣະເຈົ້າ ອັນເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ບຸກຝັງໄວ້ໃນເວລາທີ່ຢູ່ໃນການເປັນເຊລີຍ. ປະຫວັດຂອງອັດເວນຕິສ ພ້ອມດ້ວຍໝູ່ໝາຍສຳຄັນທັງໝົດຂອງມັນ ການຫລົງຫາຍໄປຈາກຄວາມເຊື່ອ ການປະນີປະນອມ ແລະ ການຕໍ່ສູ້ພາຍໃນ ໄດ້ດຳເນີນມາເຖິງຈຸດໜຶ່ງໃນທົດສະວັດ 1880 ເມື່ອ The Desire of Ages ໄດ້ຖືກຕີພິມ. ສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກຈາລຶກໄວ້ໃນໜັງສືເຫຼົ່ານັ້ນໃນໜ້າ 671 ຄືຄວາມເຂົ້າໃຈເກືອບກັບພຣະພາບແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ພັດທະນາໄກເກີນກວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ມາຈາກສັດຕະວັດທີສິບແປດ.

ອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງຢູ່ໃນບັນຍາຍຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໂດຍເນື່ອງຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈອັນຈຳກັດກ່ຽວກັບພຣະພາວະເທວະພາບ, ອັນຕັ້ງຢູ່ເທິງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ມີມາແຕ່ປະຫວັດຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພວກເຂົາ. ຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ຫຼື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ພຣະອົງທັງໝົດລ້ວນເປັນ "ຄວາມບໍລິບູນຄົບຖ້ວນແຫ່ງພຣະພາວະເທວະພາບຢ່າງມັກກາຍ" (Colossians 2:9). ຄຳພະຍານໃນພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ, "ອົດສະຣາເອນເອີ, ຈົ່ງຟັງ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດຽວ" (Deuteronomy 6:4).

ອົດສະຣາເອນໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ຍຶດຖືແນວຄວາມຄິດອັນຫຼາກຫຼາຍກ່ຽວກັບພຣະພາບແຫ່ງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ມີພຽງແນວຄວາມຄິດດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຕ້ອງ. ໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງອົດສະຣາເອນຍຸກສະໄໝໃໝ່ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການເປີດເຜີຍພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ ໃນແງ່ທີ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳດັ່ງນັ້ນໃນຂະນະທີ່ເວລາແຫ່ງການທົດລອງຍັງຄົງຄ້າງຢູ່. ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳສຳລັບຊາວຢິວ, ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ. ເປັນທີ່ແນ່ນອນວ່າພວກເຮົາ ຈະຍັງຄົງເຈັຢັນຕິບໃຈຕໍ່ໄປໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຮົາກ່ຽວກັບພຣະທຳມະຊາດແລະພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ຕະຫຼອດນິລັນດອນ, ແຕ່ໄດ້ມີເສັ້ນທາງພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມຈິງອັນມີຈຸດປະສົງ ຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມພະຍາຍາມຂອງພຣະເຈົ້າໃນການອົບຮົມປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ, ແລະ ປະຫວັດສາດນັ້ນກໍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສຶກສາທີ່ພຣະອົງກຳລັງມຸ່ງຫມາຍຈະສອນໃນບັດນີ້, ແລະ ຂໍ້ມູນທີ່ພົບໃນພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ກ່ຽວກັບຂະບວນການສຶກສານັ້ນ ຊີ້ບອກເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງການສົນທະນາ ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບການປິດສິ້ນເວລາແຫ່ງການທົດລອງ.

"ພຣະຄຣິດຊົງເປັນພຣະບຸດແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ດຳຮັງຢູ່ກ່ອນແລ້ວ ແລະດຳຮັງຢູ່ໂດຍພຣະອົງເອງ....
ໃນການກ່າວເຖິງການດຳຮັງຢູ່ກ່ອນຂອງພຣະອົງ,
ພຣະຄຣິດຊົງນຳຄວາມຄຶດຂອງເຮົາຍ້ອນກັບໄປຕະຫຼອດຍຸກສະໄໝອັນບໍ່ອາດກຳນົດໄດ້.
ພຣະອົງຊົງຮັບຮອງແກ່ເຮົາວ່າ
ບໍ່ເຄີຍມີເວລາໃດໜຶ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງສາມັກຄີທຳອັນໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຜົນລົ້ນດອນ. ພຣະອົງ
ຜູ້ທີ່ພວກຢືນໃນເວລານັ້ນກຳລັງຟັງພຣະສຸລະສຽງຢູ່ ໄດ້ຊົງຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ
ດັ່ງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຂຶ້ນມາຢູ່ກັບພຣະອົງ." Signs of the Times, August 29, 1900.

"ພຣະອົງຊົງສະເໜີພາບກັບພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ ຊົງລົດອຳນາດທຸກປະການ....
ພຣະອົງຄືພຣະບຸດນິລັນດອນ ຜູ້ດຳຮັງຢູ່ດ້ວຍພຣະອົງເອງ."

"ໃນຂະນະທີ່ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະຄຣິດເມື່ອພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກນີ້,
ພຣະວັດຈະນະນັ້ນກ່າວຢ່າງແນ່ນອນກັນກ່ຽວກັບການດຳຮັງຢູ່ກ່ອນຂອງພຣະອົງ.
ພຣະວັດຈະນະໄດ້ດຳຮັງຢູ່ໃນຖານະພຣະພາວະອັນຊົງພຣະເຈົ້າ, ຄືດັ່ງພຣະບຸດນິລັນດອນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ໃນຄວາມສະຫະພາບແລະຄວາມເປັນອັນໜຶ່ງດຽວກັບພຣະບໍດີຂອງພຣະອົງ. ຕັ້ງແຕ່ນິລັນດອນມາ
ພຣະອົງໄດ້ເປັນຄົນກາງແຫ່ງພຣະສັນຍາ, ເປັນພຣະອົງຜູ້ທີ່ຊົງຊາດທັງປວງໃນໂລກ,
ທັງຊາວຢິວແລະຄົນຕ່າງຊາດ, ຖ້າພວກເຂົາຍອມຮັບພຣະອົງ, ຈະໄດ້ຮັບພອນ.
'ພຣະວັດຈະນະຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະວັດຈະນະກໍເປັນພຣະເຈົ້າ.'
ກ່ອນທີ່ມະນຸດຫຼິ້ນສະຫວັນຈະຖືກສ້າງ, ພຣະວັດຈະນະຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າ." Review and
Herald, April 5, 1906.

ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ນາງໄດ້ອ້າງອີງຈາກຖ້ອຍຄຳຄຳທຳອິດທີ່ສຸດຂອງໂຢຮັນ.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ ພຣະວາຈາໄດ້ດຳລົງຢູ່ແລ້ວ, ແລະພຣະວາຈາຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ,
ແລະພຣະວາຈາກໍຄືພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງນັ້ນໄດ້ຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ.
ສັບພະສິ່ງທັງປວງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະອົງ; ແລະນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ
ບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍທີ່ຖືກສ້າງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ໂຢຮັນ 1:1-3

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນມີພຣະເຈົ້າຢ່າງນ້ອຍສອງພຣະອົງ, ເພາະຢອນໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ, "ພຣະວາຈາເປັນພຣະເຈົ້າ
ແລະສະຖິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ." ໃນຂໍ້ທຳອິດຂອງປະຖົມມະການ ຄຳພາສາເຮັບເຮີ "Elohim" ຖືກແປວ່າ ພຣະເຈົ້າ.
ຫຼາຍເທື່ອໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ "Elohim"

ຖືກວາງໄວ້ໃນໂຄງສ້າງທາງໄວຍາກອນເພື່ອຊີ້ບອກເຖິງພຣະເຈົ້າພຽງເອກະພົດ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ມັນເປັນຮູບພະຫຸພົດ. ຢອນໄດ້ຂະຈັດການພິຈາລະນາຫົວ "Elohim" ໃນຂໍ້ນັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ
ດ້ວຍພະຍານຄົງທີ່ສອງຂອງທ່ານກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.
ຄຳພະຍານຂອງທ່ານໄດ້ສະຖາປະນາວ່າມີພຣະເຈົ້າຢ່າງນ້ອຍສອງພຣະອົງ.

ສົ່ງທຶກໃຫ້ເກີດຄວາມລຳບາກຍິ່ງຂຶ້ນສຳລັບຜູ້ຕັ້ງຄຳສອນເລື່ອງຕຣິເອການພາບ
ຜູ້ທີ່ອ້າງວ່າຄຶດຖືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ກໍຄືວ່າ ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ
"ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຄື່ອນຍູ່ເທິງໜ້ານ້ຳ." "ພຣະວິນຍານ" ທີ່ເຄື່ອນຍູ່ເທິງໜ້ານັ້ນແມ່ນພຣະບໍດີ ຫຼື
ພຣະບຸດ, ຫຼືວ່າແມ່ນພຣະບຸກຄົນທີ່ສາມແຫ່ງຄະນະສາມພຣະພາກໃນສະຫວັນ ດັ່ງທີ່ຊື່ຕິເຕີໄວທ໌
ໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະອົງ? ຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຕາມມາຫຼັງຈາກສາມຂໍ້ທຳອິດໃນຂ່າວປະເສີດຂອງໂຢຮັນ

ໃນພຣະອົງນັ້ນມີຊີວິດ; ແລະຊີວິດນັ້ນເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງມະນຸດ.
ແລະຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນສ່ອງແສງຢູ່ໃນຄວາມມັດ; ແລະຄວາມມັດກໍບໍ່ໄດ້ຂ້າໃຈຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນ. ໂຢຮັນ
1:4, 5.

ການອ້າງເຖິງຄວາມສະຫວ່າງແລະຄວາມມົດນັ້ນ
ສອດຄ່ອງຢ່າງສົມບູນກັບຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະທຳປະຖົມມະການ ຊຶ່ງກ່າວວ່າ.

ແລະພຣະເຈົ້າຕັດວ່າ, "ຈົ່ງໃຫ້ມີແສງສະຫວ່າງ"; ແລະກໍມີແສງສະຫວ່າງ.
ແລະພຣະເຈົ້າທອດພຣະເນດເຫັນແສງສະຫວ່າງນັ້ນວ່າດີ;
ແລະພຣະເຈົ້າຊົງແຍກແສງສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມົດ. ປະຖົມມະການ 1:3, 4.

ພວກເຮົາຈະກັບຄືນມາໃນໄມ້ຊ້ານີ້ເຖິງຂໍ້ຄວາມຄູ່ຂະໜານສອງຕອນນີ້
ກ່ຽວກັບຄວາມສະຫວ່າງອັນເປັນຫົວຂໍ້ໃນເລື່ອງການຊົງສ້າງທັດຕໍາເນີນຕໍ່ໄປພາຍຫຼັງບົດນຳກ່ຽວກັບພະພາຄີ.
ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ຄວາມຈິງປະການທຳອິດທີ່ຖືກກ່າວເຖິງແມ່ນອົງປະກອບ ຫຼືພຣະລັກສະນະຂອງພະພາຄີ.
ແຕ່ຂໍ້ຄວາມນັ້ນບໍ່ໄດ້ຢຸດລົງຈົນເຖິງບົດທີສອງ ຂໍ້ສາມ ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາພົບວ່າ
ສາມຄຳສຸດທ້າຍໃນເລື່ອງການຊົງສ້າງ ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍອັກສອນພາສາເຮັບເຮື້າມຕົວ
ຊຶ່ງເມື່ອນຳມາຮ່ວມກັນແລ້ວກໍເກີດເປັນຄຳທີ່ແປວ່າ "ຄວາມຈິງ."

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງບັນທຶກເລື່ອງການຊົງສ້າງ ໄດ້ນຳສະເໜີພຣະພາວະເທວະພາບ
ຈາກນັ້ນໄດ້ສະແດງເຖິງພະລັງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ
ແລ້ວຈົ່ງບົດທ້າຍຂໍ້ຄວາມນັ້ນດ້ວຍລາຍເຊັນແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ອັນເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຈິງ
ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ແລະພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ດັ່ງທີ່ຖືກແທນໄວ້ໃນ Alpha ແລະ
Omega.

ແລະໃນວັນທີ່ຈັດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດພຣະລາຊກິດຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ;
ແລະໃນວັນທີ່ຈັດນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງພັກຈາກພຣະລາຊກິດທັງສິ້ນຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ.
ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ອ້ອມພອນແກ່ວັນທີ່ຈັດ ແລະຊົງຕັ້ງວັນນັ້ນໄວ້ໃຫ້ບໍລິສຸດ; ເພາະວ່າໃນວັນນັ້ນ
ພຣະອົງໄດ້ຊົງພັກຈາກພຣະລາຊກິດທັງສິ້ນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງແລະກະທຳ. ປະຖົມມະການ
2:2, 3

ຈຸດສູງສຸດຂອງຂໍ້ຄວາມນີ້ຄືຈຸດຈົບຂອງຄວາມຈິງປະການທຳອິດທີ່ຖືກສອນໄວ້ໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມັນສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍສາມຄຳຄື "ພຣະເຈົ້າ," "ຊົງສ້າງ" ແລະ "ຊົງເຮັດ,"
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຢ່າງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂໍ້ຄວາມນັ້ນ,
ແຕ່ທີ່ສຳຄັນພໍ້ກັນກໍແມ່ນການເປັນຢ່າງວັນຊະບາໃນວັນທີ່ຈັດ. ແນ່ນອນ
ວັນຊະບາໃນແມ່ນສັນຍາລັກແຫ່ງການຊົງສ້າງ
ແລະເປັນໝາຍສຳຄັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບຊົນຊາດທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້ຂອງພຣະອົງ. "ຄວາມຈິງ"
ຖືກສະແດງໄວ້ໃນອັກສອນສາມຕົວທີ່ເປັນຕົວເລີ່ມຂອງສາມຄຳສຸດທ້າຍແຫ່ງການຊົງສ້າງນັ້ນ.
ຄຳພະຍານນີ້ກຳລັງເປັນຢ່າງວ່າຄວາມຈິງເລື່ອງວັນຊະບາໃນຕາມຄວາມສຳຄັນ ແລະມີນຳໜ້າຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງພຽງໃດ,
ແຕ່ທີ່ເລີກລືງພໍ້ກັນກໍຄື
ອັກສອນສາມຕົວນັ້ນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງສາມຂັ້ນຕອນໃນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ
ແລະອົງທີສາມ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນຕົ້ນທີ່ສຸດຂອງພຣະຄຳພີ
ວັນຊະບາໃນຕາມເປັນໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຮີດອຳນາດໃນການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ
ກໍຖືກຊີ້ບອກດ້ວຍວ່າເປັນປະເດັນແຫ່ງການທົດສອບໃນຕອນປາຍຂອງການເວລາ. ພຣະທຳເຫຼົ່າສຸດທ້າຍໃນພຣະ
ຄຳພີໄດ້ຈັດຫາພະຍານອົງທີສາມເພື່ອມາຄຽງຄູ່ກັບຄຳພະຍານຂອງໂຢຮັນໃນຂ່າວປະເສີດຂອງທ່ານ.

ໂຢຮັນ ເຖິງຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດທີ່ຢູ່ໃນອາຊີ ຂໍພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກ ຈົ່ງມີແກ່ທ່ານ
ຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງຊົງເປັນຢູ່ ແລະ ຜູ້ຊົງໄດ້ຊົງເປັນມາແລ້ວ, ແລະ ຜູ້ຊົງຈະສະເດັດມາ; ແລະ
ຈາກພຣະວິນຍານທັງເຈັດ ຜູ້ຢູ່ຊ້ອງພຣະຫິນງໍຂອງພຣະອົງ; ແລະ ຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ,
ຜູ້ຊົງເປັນພະຍານອັນສັດຊື່ ເປັນບຸດຫົວປີຈາກບັນດາຄົນຕາຍ, ແລະ

ເປັນເຈົ້ານາຍເໜືອກະສັດທັງຫລາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ. ແດ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງຮັກພວກເຮົາ, ແລະ
ຊົງຊໍາລະພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກບາບຂອງພວກເຮົາໂດຍພຣະໄລຫົດຂອງພຣະອົງເອງ, ແລະ
ຊົງໄດ້ກະທຳໃຫ້ພວກເຮົາເປັນກະສັດ ແລະ ປະໂລຫົດສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບໍດີຂອງພຣະອົງ;
ຂໍສະຫງ່າຮາສີ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງ ຈົ່ງມີເຖິງພຣະອົງ ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ອາແມນ. ຈົ່ງເບີ້,
ພຣະອົງສະເດັດມາກັບເມກ; ແລະ ຕາທຸກດ້ວງຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງ, ທັງພວກທີ່ໄດ້ແທງພຣະອົງດ້ວຍ: ແລະ
ບັນດາຕະກູນທັງຫລາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຈະພາກັນຄຳຄວນເພາະພຣະອົງ. ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ອາແມນ.
“ເຮົາເປັນອາລະຟາ ແລະ ໂອເມກາ, ເປັນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ເປັນເບື້ອງປາຍ” ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດດັງນີ້,
ຄືພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນຢູ່, ແລະ ຜູ້ຊົງໄດ້ຊົງເປັນມາແລ້ວ, ແລະ ຜູ້ຊົງຈະສະເດັດມາ, ຄື
ພຣະຜູ້ຊົງຮີດທານພາບສູງສຸດ.

ຂ້າພະເຈົ້າ ໂຢຮັນ, ຜູ້ຊົງເປັນທັງພົນອ້ອງຂອງທ່ານ ແລະເປັນຜູ້ຮ່ວມໃນຄວາມທຸກລຳບາກ, ແລະໃນອານາຈັກ
ແລະຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ໄດ້ຢູ່ໃນເກາະທີ່ເອີ້ນວ່າ ປັດໄມສ,
ເພາະເຫັນແກ່ພຣະວໍຈນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເພາະຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.
ໃນວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະວິນຍານ, ແລະໄດ້ຍິນສຽງອັນດັງຢູ່ຂ້າງຫຼັງຂ້າພະເຈົ້າ,
ດັງສຽງແກດ, ກ່າວວ່າ, ເຮົາເປັນອັນຟາ ແລະ ໂອເມກາ, ເປັນຕົ້ນ ແລະເປັນປາຍ; ແລະສົ່ງທິເຈົ້າເຫັນນັ້ນ
ຈົ່ງຂຽນລົງໃນໜັງສື ແລະສົ່ງໄປຫາຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດແຫ່ງທີ່ຢູ່ໃນແຂວງອາຊີ, ໄປຫາເມືອງເອເຟໂຊ,
ແລະສະເມນີາ, ແລະເປຣີກາໄມ, ແລະທະຍາທິຣາ, ແລະຊາດີສີ, ແລະຟິວາເດນເຟຍ, ແລະລາໂອດີເກຍ.
ພຣະນິມົດ 1:4–11.

ສາມຂໍ້ທຳອິດໃນພຣະນິມົດບົດທີໜຶ່ງ ລະບຸຂ່າວສານແຫ່ງຄຳເຕືອນຄັງສຸດທ້າຍ
ແລະວິທີທີ່ຂ່າວສານນັ້ນຖືກຖ່າຍທອດຈາກພຣະເຈົ້າມາສູ່ມະນຸດຊາດ. ມັນຍັງລະບຸອີກວ່າ
ນີ້ແມ່ນພຣະນິມົດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ
ດັງນັ້ນຈົ່ງຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະທຳພຣະນິມົດກັບພຣະທຳດານເຢຊູ.
ຫນຶ່ງແມ່ນຄຳພະຍາກອນ, ອີກຫນຶ່ງແມ່ນພຣະນິມົດ.

“ໃນພຣະນິມົດ ບັນດາບົນທັງໝົດຂອງພຣະຄຳພີໄດ້ມາພົບກັນ ແລະ ສັນສຸດລົງ.
ນີ້ແມ່ນສ່ວນທີ່ຕົ້ນໃຫ້ຄົບຂອງບົນດານເຢຊູ. ອັນຫນຶ່ງເປັນຄຳພະຍາກອນ; ອີກອັນຫນຶ່ງເປັນພຣະນິມົດ.
ບົນທີ່ຖືກປະທັບຕາໄວ້ນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະນິມົດ,
ແຕ່ແມ່ນສ່ວນນັ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນໃນບົນດານເຢຊູທີ່ກົງກັບວັນສຸດທ້າຍ. ທຸດສະຫວັນໄດ້ບັນຊາວ່າ,
‘ແຕ່ເຈົ້າ, ໂອ ດານເຢຊູ, ຈົ່ງປົດຖອຍຄຳໄວ້ ແລະ ປະທັບຕາບົນນັ້ນໄວ້ ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ.’ ດານເຢຊູ
12:4.” ກົດຈະການຂອງອັກຄະສາວົກ, 585.

ໃນພຣະທຳພຣະນິມົດ ມີເສັ້ນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຕ້ອງຖືກຮັບຮູ້ ແລະນຳມາປະກອບເຂົ້າກັນເສັ້ນຕ່ເສັ້ນ.
ເສັ້ນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນສັນສຸດລົງໃນພຣະທຳພຣະນິມົດ,
ແຕ່ພຣະທຳທີ່ຖືກປະທັບຕາບົນບໍ່ແມ່ນພຣະທຳພຣະນິມົດ,
ແລະກໍບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະທຳດານເຢຊູທັງເລື່ອງທີ່ຖືກປະທັບຕາໄວ້,
ແຕ່ສົ່ງທິຖືກປະທັບຕາໄວ້ໃນພຣະທຳດານເຢຊູຄື
“ສ່ວນນັ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນຂອງດານເຢຊູທີ່ກົງກັບວັນສຸດທ້າຍ.”

“ວັນສຸດທ້າຍ” ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ໃນຄວາມໝາຍທົ່ວໄປ,
ແຕ່ການເຂົ້າໃຈຄຳນີ້ວ່າເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈ (ຊຶ່ງກໍເປັນເຊັ່ນນັ້ນ)
ກ່ຽວກັບອົງໃຫ້ເຮົາພິຈາລະນາດ້ວຍວ່າ ສຳນວນ “ວັນສຸດທ້າຍ” ນັ້ນມີສັນຍະລັກທາງຄຳພະຍາກອນຕິດຢູ່ນຳຫຼືບໍ່.
“ວັນສຸດທ້າຍ” ແມ່ນຊ່ວງເວລາຈຳເພາະໜຶ່ງໃນປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ
ຊຶ່ງມີຫຼາຍແນວຫຼັກຖານສະໜັບສະໜູນ.
ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະນຳສະເໜີປະຫວັດສາດນັ້ນໃຫ້ແຈ້ງໃນອະນາຄົດອັນໃກ້.

ມັນເປັນປະຫວັດສາດໂດຍຈຳເພາະຕັ້ງແຕ່ປີ 1798 ຈົນເຖິງການປົດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງ.
ວິທີໜຶ່ງໃນການຮັບຮູ້ລ້ອງນີ້ຄືໃນພິທີການບໍລິການແຫ່ງພະວິຫານຕາມຕົວອັກສອນນັ້ນ
ມີວັນໜຶ່ງໃນຮອບປີທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງການພິພາກສາ, ແລະວັນນັ້ນຄືວັນລົບມົນທົນ.
ພິທີການຕາມຕົວອັກສອນນັ້ນເປັນແບບຈຳລອງຂອງສິ່ງທີ່ Sister White ເອີ້ນວ່າ
ວັນລົບມົນທົນແບບປະຕິພາບ. ວັນລົບມົນທົນໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ຫຼືໃນທາງຝ່າຍວິນຍານ
ເປັນຕົວແທນຂອງ “ວັນສຸດທ້າຍ” ຂອງເວລາແຫ່ງການທົດລອງ;
ມັນເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງການພິພາກສາສຸດທ້າຍ.

ຄຳພະຍາກອນໃນພຣະທຳດານເຢຊູໄດ້ຖືກປະທັບຕາໄວ້ນັ້ນມີສອງດ້ານ.
ມີຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງທີ່ກ່ຽວກັບວັນສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງພວກມັນເລີ່ມຕົ້ນໄດ້ຮັບຮູ້
ແລະຊຶ່ງປະກາດການເປີດຂຶ້ນຂອງການພິພາກສາ.
ຂໍ້ຄວາມໃນພຣະທຳດານເຢຊູຕອນນັ້ນຖືກແທນໂດຍນິມົດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູໄລໃນບົດທິເບດ ແລະ ເກ້.
ສ່ວນອີກຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຖືກປະທັບຕາໄວ້ໃນພຣະທຳດານເຢຊູນັ້ນ
ປະກາດເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງການພິພາກສາ ແລະການສິ້ນສຸດຂອງຂະບວນການແອດເວັນຕົດ
ແລະການສິ້ນສຸດຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ ແລະການສິ້ນສຸດຂອງໂລກ.
ນິມົດນັ້ນຖືກແທນໂດຍແມ່ນ້ຳຮົດເດເກນ.

“ແສງສະຫວ່າງທິດານເຢຊູໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ປະທານໃຫ້ໂດຍສະເພາະສຳລັບວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້.
ນິມົດທິທ່ານໄດ້ເຫັນຢູ່ຮົມແມ່ນ້ຳອູໄລ ແລະ ຮົດເດເກນ, ແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ທັງຫຼາຍແຫ່ງຊືນາ,
ບັດນີ້ກຳລັງຢູ່ໃນຂະບວນການແຫ່ງການສຳເລັດຜົນ, ແລະ ເຫດການທັງປວງທີ່ໄດ້ພະຍາກອນໄວ້ນັ້ນ
ຈະເກີດຂຶ້ນໃນບໍ່ລຳ.” Testimonies to Ministers, 112, 113.

ນິມົດແຫ່ງ Ulai ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1798 ແລະກ່າວເຖິງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ນິມົດແຫ່ງ Hiddekel ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1989
ເມື່ອດັງທີ່ໄດ້ພັນລະນາໄວ້ໃນດານເຢຊູ ບົດທີ 11 ຂໍ້ 40
ບັນດາປະເທດທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງອະດີດສະຫະພາບໂຊວຽດໄດ້ຖືກກວາດລ້າງໄປໂດຍສັນຕະປາປາ
ແລະສະຫະລັດ, ແລະກ່າວເຖິງສັດຕູຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ນິມົດທັງສອງນີ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ເຊັ່ນດຽວກັບເຈດຕະນາຕະຈັກ ແລະເຈດຕະນາປະທັບໃນພຣະທຳພຣະນິມົດ.
ອັນໜຶ່ງເປັນປະຫວັດພາຍໃນຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະອີກອັນໜຶ່ງເປັນປະຫວັດພາຍນອກຂອງຄຣິສຕະຈັກ,
ແລະນິມົດທັງສອງນັ້ນກ່ອບຄຸມຕະຫຼອດທັງໝົດ ແລະເປັນ “ສຳລັບໂດຍສະເພາະ” “ໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້.”

ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າໄດ້ມີການບອກແກ່ພວກເຮົາວ່າ ພຣະທຳພຣະນິມົດບໍ່ແມ່ນປົກຄຸມຜະນຶກໄວ້,
ພວກເຮົາກໍຖືກບອກເຊັ່ນກັນວ່າ ມັນເປັນປົກຄຸມຜະນຶກໄວ້.

“ພຣະນິມົດແມ່ນປົກຄຸມຜະນຶກປະທັບຕາໄວ້ ແຕ່ກໍເປັນປົກຄຸມຜະນຶກເປີດອອກດ້ວຍ.
ມັນບັນທຶກເຫດການອັນອັດສະຈັນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງໂລກນີ້.
ຄຳສອນຂອງປົກຄຸມນີ້ຄວາມແນ່ນອນ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງລຽບລຳບັດທີ່ມີວິມົນ ແລະບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ໃນປົກຄຸມ
ແນວຄຳພະຍາກອນອັນດຽວກັນກັບທີ່ມີຢູ່ໃນດານເຢຊູໄດ້ຖືກນຳຂຶ້ນມາອີກ.
ຄຳພະຍາກອນບາງຕອນພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຊ້ອກ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສະແດງວ່າຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສຳຄັນແກ່ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງກ່າວສິ່ງໃດຊ້າງ ຖ້າສິ່ງນັ້ນບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ.” Manuscript Releases,
volume 9, 8.

ພຣະທຳພຣະນິມົດໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກ ເພາະວ່າຄຳພະຍາກອນໃນພຣະທຳດານເຢຊູໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກ,
ແລະແນວຄຳພະຍາກອນດຽວກັນນັ້ນທີ່ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນພຣະທຳດານເຢຊູ

ກໍແມ່ນແນວດຽວກັນກັບທີ່ພົບໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ. ສົງທ໌ໄດ້ຖືກຜະນຶກໄວ້ໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ ຄືບາງສ່ວນຂອງພຣະທຳພຣະນິມິດທີ່ກ່ຽວພັນເປັນພິເສດກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນ "ວັນສຸດທ້າຍ." ເມື່ອຊົດສະເຕີໄວທ໌ ຂຽນຂໍ້ວາມນີ້, "ພໍ່ຮ້ອງທັງເຈັດ" ໃນເວລາທີ່ນາງຂຽນຍັງຄົງຖືກຜະນຶກໄວ້, ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຂຽນວ່າ "ມັນເປັນພຣະທຳທີ່ຖືກຜະນຶກ." ນາງຍັງໄດ້ກ່າວອີກວ່າ ພຣະທຳດານໂອນເປັນ "ພຣະທຳທີ່ໄດ້ຖືກຜະນຶກໄວ້," ໂດຍໃຊ້ຮູບການກະທຳໃນອະດີດ. ສຳລັບນາງ ພຣະທຳນັ້ນໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກແລ້ວໃນປີ 1798.

ສົງທ໌ຖືກປະທັບໄວ້ກ່ຽວກັບສຽງພໍ່ຮ້ອງທັງເຈັດໃນຊ່ວງຊີວິດຂອງນາງ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເຫດການໃນອະນາຄົດທີ່ສຽງພໍ່ຮ້ອງທັງເຈັດເປັນຕົວແທນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໂດຍຫຼັກແລ້ວແມ່ນວ່າ "ສຽງພໍ່ຮ້ອງທັງເຈັດ" ເປັນຕົວຊີ້ວ່າການເລີ່ມຕົ້ນຂອງ Adventism ຂະໜານກັບຕອນສິ້ນສຸດຂອງ Adventism. "ສຽງພໍ່ຮ້ອງທັງເຈັດ" ກຳລັງເປີດເຜີຍກົດເກນພະຍາກອນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ຊຶ່ງຈຳເປັນສຳລັບການເຂົ້າໃຈພຣະນິມິດແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພ້ອມທັງເປີດເຜີຍຄຸນລັກສະນະປະການໜຶ່ງຂອງພຣະທຳມະຊາດ ແລະພຣະອຸປະນີຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄືວ່າພຣະອົງເປັນຕົ້ນ ແລະເປັນປາຍຂອງສັບພະສົງທັງປວງ. ຄຳພະຍາກອນຊີ້ບອກວ່າ ມີການພັດທະນາຢ່າງມີຈຸດປະສົງຂອງຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບພຣະທຳມະຊາດ ແລະພຣະອຸປະນີຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູຖືກສະແດງແທນໃນຖານະ "ສົງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດາ" ນັ້ນ ພຣະອົງກຳລັງຊົງເປັນສັນຍະລັກເຖິງພະລາດກົດທີ່ພຣະອົງຊົງບັນລຸ ເມື່ອພຣະອົງຊົງເປີດເຜີຍຄວາມຈິງຢ່າງເປັນຂັ້ນຕອນ ແລະຢ່າງເປັນລະບົບຕະຫຼອດປະຫວັດສາດ. ພຣະອົງຊົງປະທັບຕາພຣະທຳຄຳພະຍາກອນໄວ້ ຈົນເຖິງຈຸດເວລາທີ່ມັນຈະຕ້ອງຖືກເຂົ້າໃຈ. ພຣະອົງຊົງປະທັບຕາ ແລະຊົງແກະຕາຄວາມຈິງ ເພື່ອຈຸດປະສົງແຫ່ງການສັງສອນ. ໃນຖານະ Palmoni ພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ນັບອັນອັດສະຈັນ ພຣະອາຈານແຫ່ງການເວລາ ຜູ້ຊົງຄວບຄຸມປະຫວັດສາດຂອງພຣະອົງ. ໃນຖານະ Alpha and Omega ພຣະອົງຊົງເປັນ ໃນບັນດາສັງຄົມ ພຣະອາຈານແຫ່ງພາສາ. ໃນຖານະສົງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດາ ພຣະອົງຄືພຣະອົງຜູ້ຊົງຄວບຄຸມວ່າເມື່ອໃດຄວາມຈິງຈະຖືກເປີດເຜີຍແກ່ມະນຸດ.

ໃນພຣະນິມິດບົດທີ່ໜຶ່ງ ຫຼັງຈາກສາມຂໍ້ທຳອິດ

ພຣະເທວະພາບຖືກສະແດງອອກເປັນສາມພະບຸກຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ໂຢຮັນ ເຖິງຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດທີ່ຢູ່ໃນອາຊີ: ຂໍພຣະຄຸນ ແລະ ສັນຕິສຸກ ຈົ່ງມີແກ່ທ່ານທັງຫຼາຍ,

ຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ ຜູ້ໄດ້ດຳລົງຢູ່ແລ້ວ, ແລະຜູ້ຈະສະເດັດມາ;

ແລະຈາກພຣະວິນຍານທັງເຈັດ ຜູ້ຊົງຢູ່ເບື້ອງໜ້າພຣະທຳນຶ່ງຂອງພຣະອົງ;

ແລະຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜູ້ຊົງເປັນພະຍານອັນຊື່ສັດ ແລະເປັນບຸດຫົວປີແຫ່ງບັນດາຜູ້ຕາຍ

ແລະເປັນເຈົ້ານາຍເໜືອກະສັດທັງຫຼາຍໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະນິມິດ 1:4, 5.

ບົດນຳຂອງພຣະຄຳພິເລີ່ມສຸດທ້າຍແຫ່ງພຣະຄຳພິເລີ່ມສັງຄຳທັກທາຍໄປຍັງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ ນ ຊຶ່ງລະບຸເຖິງພຣະບິດາ, ພຣະວິນຍານ ແລະ ພຣະບຸດ.

ຕອນຈົບຂອງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງທວນຊຳຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ແລະໃນການກະທຳດັ່ງນັ້ນກຳລັງເນັ້ນຢຳເຖິງ ຄວາມສຳຄັນຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ອນກັບພຣະພາບແຫ່ງພຣະເຈົ້າ.

ສົງນີ້ກຳລັງຖືກກະທຳເພື່ອຜູ້ທີ່ຈະເປັນຊາວພິວາເດນເຟຍ ແລະ

ຈະປະກອບຂຶ້ນເປັນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າ. ພວກເຂົາເປັນປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາກຸ່ມສຸດທ້າຍ, ຜູ້ຊົງໄດ້ຖືກສຳແດງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຕະຫຼອດແນວສາຍແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງພັນທະສັນຍາ.

ພະຍານເຫຼົ່ານັ້ນ, ທ່າມກາງຄວາມຈິງອື່ນໆ,

ສະຖາປະນາໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສະແຫວງຫາທຶຈະເພີ່ມພູນຄວາມຮູ້ກັບທຳມະຊາດ ແລະ ພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງຢ່າງເປັນຂັ້ນຕອນຕະຫຼອດປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ສັນຍາລັກທຶຢຶງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພີລັກລັບການຂາດຄວາມຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ ຄື ຟາໂຣ ຜູ້ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງອີຢິບ ອັນເປັນສັນຍາລັກຂອງໂລກທັງສົມ ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໝາຍເຖິງມະນຸດຊາດທັງປວງ. ໝູດໝາຍນັ້ນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂະບວນການໃນຕອນເລີ່ມຂອງອິສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າກຳລັງຊົງສະແຫວງທຶຈະປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນທຶຮູ້ຈັກ.

ໃນຕອນທຳອິດຂອງອິສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ ຂໍ້ໃຈແຍ້ງກັບພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກທຳຊ້ຳອີກ. ໃນຕອນທຳອິດຂອງອິສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ

ພຣະເຢຊູໄດ້ກຳນົດລັກສະນະການປະຕິສຳພັນຂອງພຣະອົງກັບພວກຢິວ ໂດຍຊົງຊີ້ໄປຫາປະຫວັດຂອງດາວດິດ ແລະໃຊ້ “ກົດເກນແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດ”

ເພື່ອເປັນຕົວແທນຂອງຖ້ອຍຄຳສຸດທ້າຍກ່ຽວກັບຄວາມຕາບອດແບບລາວໂອດິກຂອງພວກຢິວ.

ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສົງຄືພຣະອົງກຳລັງຕັດຢູ່ໄດ້ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກກົດເກນແຫ່ງ Alpha ແລະ Omega ແລະກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ Alpha ແລະ Omega ຜູ້ຊົງປະທັບຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອິດສະຣາເອນຝ່າຍວິນຍານ, ຂໍ້ຂັດແຍ້ງທຶຖືກເປັນແບບຢ່າງໄວໃນປະຫວັດຂອງໂມເຊ ໄດ້ຖືກສະທ້ອນຄູ່ກັນ. ເມື່ອອັດເວນຕົດສົມໄດ້ເດີນທາງຜ່ານປະຫວັດສາດຂອງ “ວັນສຸດທ້າຍ,” ໂອກາດຫຼາຍປະການເພື່ອເຂົ້າໃຈ Alpha ແລະ Omega ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້, ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນກ່ອນກັບອິດສະຣາເອນບູຮານ. ຈະມີຈຸດໜຶ່ງທີ່ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງອັດເວນຕົດສົມ ຈະບໍ່ມີຄຳຖາມໃດໆຖືກຖາມອີກຕໍ່ໄປ, ເຫມືອນດັ່ງໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ.

ເມື່ອກັບຄືນໄປຫາຂໍ້ຄວາມໃນພຣະນິມົດບົດທີໜຶ່ງ ພວກເຮົາເຫັນວ່າ

ພຣະຄຸນແລະສັນຕິສຸກໄດ້ຖືກສົ່ງມາຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນຢູ່, ແລະເຄີຍເປັນຢູ່, ແລະຈະສະເດັດມາ, ແລະຍັງມາຈາກພຣະວິນຍານທັງເຈັດ ແລະຈາກພຣະເຢຊູດ້ວຍ.

ພຣະເທວະພາບໄດ້ຖືກນຳສະແດງໂດຍພຣະເຢຊູ ພຣະວິນຍານທັງເຈັດ, ແລະພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນຢູ່, ແລະເຄີຍເປັນຢູ່, ແລະຈະສະເດັດມາ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ

ພຣະບໍດີແມ່ນພຣະອົງຜູ້ຊົງມີລັກສະນະທຶຖືກນຳສະແດງໂດຍຖ້ອຍຄຳວ່າ ຜູ້ຊົງເປັນຢູ່, ເຄີຍເປັນຢູ່ ແລະຈະສະເດັດມາ. ລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົວແທນພຣະລັກສະນະອັນເປັນນິຕິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະອົງດຳລົງຢູ່ມາຕະຫຼອດເປັນນິຕິ, ແລະໃນຂໍ້ທີ່ເປດແລະເກົ່າ

ຄຸນລັກສະນະນັ້ນເອງໄດ້ຖືກກຳນົດຢ່າງຊັດເຈນໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູ.

ເຮົາແມ່ນອານຸພາບ ແລະ ໂອເມກາ, ເປັນປະຖົມ ແລະ ເປັນບັນປາຍ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດດັ່ງນີ້, ຜູ້ຊົງເປັນຢູ່ ແລະຜູ້ຊົງເຄີຍເປັນຢູ່, ແລະຜູ້ຊົງຈະສະເດັດມາ, ອົງຜູ້ຊົງຮິດທານພາບສູງສຸດ. ຂ້ານ້ອຍ, ຄຳໃຍຮັນ, ຜູ້ຊົງເປັນທັງພົນອົງ ແລະ ຜູ້ຮ່ວມໃນຄວາມທຸກລຳບາກ, ແລະໃນອານາຈັກ ແລະ ຄວາມອົດທົນແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດກັບພວກທ່ານ, ໄດ້ຢູ່ໃນເກາະທີ່ເອີ້ນວ່າບັດໂມ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພາະຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນພຣະວິນຍານ, ແລະໄດ້ຍິນສຽງດັງໃຫຍ່ຂ້າງຫຼັງຂ້ານ້ອຍ, ດັ່ງສຽງແກ, ກ່າວວ່າ, ເຮົາແມ່ນອານຸພາບ ແລະ ໂອເມກາ, ເປັນຜູ້ທຳອິດ ແລະ ເປັນຜູ້ສຸດທ້າຍ; ແລະວ່າ, ສົ່ງທິເຈົ້າເຫັນນັ້ນ ຈົ່ງຂຽນໄວ້ໃນໜັງສື ແລະ ສົ່ງໄປຍັງເຈັດຄຣິດຕະຈັກທຶຢູ່ໃນແຂວງອາເຊຍ; ຄືໄປຍັງເມືອງເອເຟໂຊ, ແລະ ສະເມຣິນາ, ແລະ ເບີກາໂມ, ແລະ ທີອາທິຣາ, ແລະ ຊາດຕິ, ແລະ ຟິລາເດນເຟຍ, ແລະ ລາວດິເຊຍ. ພຣະນິມົດ 1:8–11.

ຜູ້ທີ່ມີພຣະຄຳພີຊົງພິມພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຢຊູເປັນສີແດງ ຍ່ອມຮູ້ວ່າ ໃນຂໍ້ທີ່ເປດ ແລະ ຂໍ້ທີ່ສິບເອັດ ຜູ້ທີ່ກຳລັງກ່າວຢູ່ນັ້ນແມ່ນພຣະເຢຊູ ໃນຂໍ້ເຫຼົ່ານັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງຊີ້ແຈງວ່າ ພຣະອົງຊົງມີພຣະລັກສະນະນິຕິໄນດອນອັນດຽວກັນກັບພຣະບໍດີ ເມື່ອພຣະອົງຊົງລະບຸພຣະອົງເອງວ່າ

“ອົງພຣະຜູ້ເປັນຈ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນຢູ່ ແລະ ໄດ້ເປັນຢູ່ ແລະ ຈະສະເດັດມາ,” ແລະ ພຣະເຢຊູຍັງຊົງເພີ່ມອີກວ່າ ພຣະອົງແມ່ນ “ອົງຜູ້ຊົງຮັດທານພາບສູງສຸດ.”

ສົ່ງທ່ານອົດທະສຸດທິພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໄວ້ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະທຳພຣະນິມິດ, ພຣະທຳທິວະບຸວ່າເປັນພຣະນິມິດຂອງພຣະເຢຊູຮັດ; ກໍຄືວ່າ ພຣະອົງຊົງເປັນອາລຟາແລະໂອເມກາ, ວ່າພຣະອົງເອງກໍຊົງນິລັນດອນດັ່ງທິພຣະບິດາຊົງນິລັນດອນ, ແລະວ່າພຣະອົງກໍຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັດທານພາບສູງສຸດດ້ວຍ. ຄຸນລັກສະນະແຫ່ງພຣະທາດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຖ້ອຍຄຳທຳອິດຢ່າງຍິ່ງໃນພຣະທຳພຣະນິມິດທີ່ມາຈາກພຣະເຢຊູ, ຄຸນລັກສະນະເຫຼົ່ານັ້ນເປັນເຄື່ອງສະດຸດອັນກົງໄປກົງມາສຳລັບພວກແອດເວນຕິດທິຍັງຄົງປົກປ້ອງຈຸດຍືນເດີມເລື່ອງພຣະພາວະ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າເຄີຍມີໄວລາໜຶ່ງທິພຣະບິດາໄດ້ຊົງນຳພຣະບຸດອອກມາ.

ຕອນທ້າຍຂອງພຣະທຳພຣະນິມິດສອດຄ່ອງກັບຕອນຕົ້ນຂອງພຣະທຳພຣະນິມິດ.

ການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຕາມມາຫຼັງຈາກຄຳບັນຍາຍກ່ຽວກັບພຣະພາວະຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນບົດທິຊາວສອງ ພວກເຮົາພົບວ່າ ຕອນຈົບຂອງພຣະຄຳພິເຫັນພ້ອງກັບຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະຄຳພິ ແລະ ຂໍ້ທີ່ສຳຄັນສອງກະໜານກັບຂໍ້ທີ່ຈັດໃນບົດທິໜຶ່ງ ໂດຍການອ້າງເຖິງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ.

ແລະ ຈົ່ງເບີ້, ເຮົາມາໂດຍໄວ; ແລະ ບຳເໜັດຂອງເຮົາຢູ່ກັບເຮົາ, ເພື່ອຈະປະທານແກ່ທຸກຄົນຕາມທຸກການງານຂອງຜູ້ນັ້ນເປັນ. ເຮົາເປັນອາລຟາ ແລະ ໂອເມກາ, ເປັນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ເປັນບົ້ນປາຍ, ເປັນຜູ້ທຳອິດ ແລະ ເປັນຜູ້ສຸດທ້າຍ. ຄວາມສຸກມີແກ່ຜູ້ທີ່ຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າເຂົາຈະມີສິດເຖິງຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ, ແລະ ຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນະຄອນທາງປະຕູທັງຫຼາຍ. ເພາະວ່າພາຍນອກນັ້ນມີພວກໝາ, ແລະ ພວກພິມິດແມ່ມິດ, ແລະ ພວກລ່ວງປະເວນ, ແລະ ພວກຄາດຕະກອນ, ແລະ ພວກຄົນນັບຖືຮູບເຄົາລົບ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຮັກ ແລະ ກະທຳຄຳຕົວະ. ເຮົາ ຄືເຢຊູ ໄດ້ໃຊ້ທຸດຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນພະຍານແກ່ພວກທ່ານເຖິງເຫດການເຫຼົ່ານັ້ນໃນບັນດາຄຣິດຕະຈັກ. ເຮົາເປັນຮາກ ແລະ ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ, ແລະ ເປັນດາວຮຸ່ງອັນສະຫວ່າງ. ແລະ ພຣະວິນຍານ ແລະ ເຈົ້າສາວ ກ່າວວ່າ, ຈົ່ງມາ. ແລະ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນກ່າວວ່າ, ຈົ່ງມາ. ແລະ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ກະຫາຍຈົ່ງມາ. ແລະ ຜູ້ໃດປາຖະໜາ, ຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຮັບນ້ຳແຫ່ງຊີວິດໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ. ພຣະນິມິດ 22:12–17.

ຫຼັງຈາກກ່າວອ້າງເຖິງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງແລ້ວ, ພຣະເຢຊູ ດັ່ງທີ່ຢູ່ໃນພຣະນິມິດບົດທິໜຶ່ງ, ຊົງສຳແດງພຣະອົງເອງວ່າເປັນອາລຟາແລະໂອເມກາ. ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງເພີ່ມຂໍ້ແຍກລະຫວ່າງຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຍິນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ຍິນສົ່ງທິພຣະວິນຍານກ່າວແກ່ບັນດາຄຣິດຕະຈັກ. ພຣະອົງຊົງອ້າງເຖິງຂະບວນການສືບທອດທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ທີ 1 ຫາ 3 ໃນບົດທີ 1 ໂດຍຊົງລະບຸວ່າພຣະອົງໄດ້ສົ່ງກາບຣີເອນພ້ອມຂໍ້ຄວາມໄປຫາໂຢຮັນ.

ແລ້ວພຣະອົງຊົງກັບຄືນໄປຫາຄຳປະກາດສຸດທ້າຍທິພຣະອົງໄດ້ຕັດແກ່ພວກທຳມະຈານ ແລະ ພວກຟາຣີສາຍ ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງອົດສະຣາເອນບູຮານ. ພຣະອົງຊົງເຊື່ອມຕໍ່ຈຸດສູນສຸດທ້າຍຂອງອົດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ ແລະ ອົດສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານເຂົ້າດ້ວຍກັນ ໂດຍຊົງຕອບໄວ້ໃນພຣະນິມິດແກ່ຜູ້ທັງຫຼາຍໃນ “ວັນສຸດທ້າຍ” ສົ່ງທິພວກຢືດໃນ “ວັນສຸດທ້າຍ” ຂອງເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ ພຣະອົງເປັນຮາກ (ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ) ແລະ ເປັນເຊື້ອສາຍ (ຈຸດສູນສຸດ) ຂອງດາວິດ. ຫົວຂໍ້ເລື່ອງດາວິດ ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທ່ານ ເປັນຄຳປະກາດສຸດທ້າຍທິພຣະເຢຊູໄດ້ຕັດແກ່ພວກຢືດຜູ້ອອກຫາເລື່ອງໂຕ້ຖຽງ, ແລະ ສົ່ງນັ້ນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຄຳປະກາດສຸດທ້າຍສຳລັບຜູ້ທັງຫຼາຍໃນວັນສຸດທ້າຍ ຜູ້ຊົງຕາມຂໍ້ຄວາມເຖິງຄຣິດຕະຈັກເມືອງຟິລາເດນເຟຍ ອ້າງວ່າຕົນເປັນຢືດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ.

ຈົງເບີ້, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈາກທຳມະສາລາຂອງຊາຕານ, ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າຕົນເປັນຍິວ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ, ຫາກແຕ່ເວົ້າຕົວ; ຈົງເບີ້, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາມາກັບນະມັດສະການຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕົນຂອງເຈົ້າ, ແລະໃຫ້ເຂົາຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ຮັກເຈົ້າ. ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ຮັກສາຖອຍຄຳແຫ່ງຄວາມອົດທົນຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍຈະຮັກສາເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກໂມງແຫ່ງການທົດລອງ, ຊຶ່ງຈະມາເຖິງຄົນທັງໂລກ, ເພື່ອທົດລອງບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະນິມິດ 3:9, 10.

ຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢູ່ເທບຕົນຂອງວິສຸດຊົນ ແມ່ນຊາວແອດເວັນຕົສຕ໌ແຫ່ງລາວໂອດິເຊຍ ຜູ້ທີ່ຖືກພຣະອົງຄາຍອອກຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງແລ້ວ.

“ທ່ານຄຶດວ່າ ຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕົນຂອງພວກວິສຸດ (ພຣະນິມິດ 3:9) ໃນທີ່ສຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ. ໃນຂັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງເຫັນຕ່າງຈາກທ່ານ; ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ຄົນຈຳພວກນີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ປະກາດຕົນວ່າເປັນອາດເວັນຕົສ ແຕ່ໄດ້ຕົກຫຼົ້ນໄປແລ້ວ, ແລະ ‘ໄດ້ຕອກພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນອີກຄັ້ງໜຶ່ງເພື່ອຕົນເອງ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຖືກອັບອາຍຕໍ່ໜ້າສາທາລະນະ.’ ແລະໃນ ‘ໂມງແຫ່ງການທົດລອງ’ ຊຶ່ງຍັງຈະມາເຖິງ ເພື່ອເປີດເຜີຍລັກສະນະແທ້ຂອງທຸກຄົນ ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາສູນເສຍໄປຕະຫຼອດການ; ແລະເມື່ອຖືກຖ້ວມທົດດ້ວຍຄວາມທຸກລະທົມໃນຈິດວິນຍານ ພວກເຂົາຈະກັມລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕົນຂອງພວກວິສຸດ.” Word to the Little Flock, 12.

ຕາມພຣະຄຳພີ ແລະ ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢູ່ເທບຕົນຂອງພວກທ່ານບໍລິສຸດ ແມ່ນສະມາຊິກຂອງທຳມະສາລາຂອງຊາຕານ. ພວກເຂົາອ້າງວ່າຕົນເປັນຍິວ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ. ພວກແອັດເວັນຕົສທີ່ຊື່ອບທຳກຳລັງຖືກກ່າວເຖິງໃນຄຣິດຕະຈັກເມືອງ Philadelphia. ຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີ່ຫຼ້າສິ້ນແມ່ນຊາວ Philadelphia, ແລະ ພວກຍິວທີ່ເວົ້າວ່າຕົນເປັນ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ—ແມ່ນຊາວ Laodicea. ໃນ “ວັນສຸດທ້າຍ” ມີຄົນສັດຊີຢູ່ສອງພວກ, ຄື ໜຶ່ງແສນສີ່ຫຼ້າສິ້ນ ແລະ ບັນດາຜູ້ເປັນມຸ່ງລະນະສັກຂີ້. ໃນບັນດາເຈດຕະນາຕະຈັກ ມີພຽງສອງຄຣິດຕະຈັກເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຖືກຕຳນິດໃດໆ. ໜຶ່ງແມ່ນ Philadelphia ອັນເປັນຕົວແທນຂອງພວກທີ່ບໍ່ເຄີຍຕາຍ, ແລະ ອີກໜຶ່ງແມ່ນ Smyrna ອັນເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາມຸ່ງລະນະສັກຂີ້ຜູ້ສັດຊີ. ພວກມຸ່ງລະນະສັກຂີ້ ແລະ ພວກທີ່ບໍ່ຕາຍ, Smyrna ແລະ Philadelphia, ແມ່ນຄຣິດຕະຈັກພຽງສອງໃນເຈດຕະນາທີ່ບໍ່ມີຄຳພີພາກສາຕິດມາກັບຂ່າວສານທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບ. ແຕ່ກະນັ້ນ, ທັງສອງຄຣິດຕະຈັກກໍຕ້ອງປະເຊີນກັບພວກທີ່ອ້າງວ່າຕົນເປັນຍິວ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ. ເຫດການນີ້ເປັນດັ່ງນັ້ນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາລ້ວນເປັນສະມາຊິກຂອງຄຣິດຕະຈັກດຽວກັນໃນ “ວັນສຸດທ້າຍ” ທີ່ກຳລັງປະເຊີນກັບສະພາບການດຽວກັນ, ໂດຍຄົນພວກໜຶ່ງຖືກກຳນົດໃຫ້ເປັນພະຍານດ້ວຍເລືອດຂອງຕົນ, ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍໄມ້ເຊຢູ່ເທິງແຜ່ງການຊົງປ່ຽນພຣະສະພາບ, ແລະ ອີກພວກໜຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເອລີຢາ ຜູ້ບໍ່ເຄີຍຕາຍ.

ຈົ່ງຂຽນເຖິງທູດສະຫວັນແຫ່ງຄຣິດຕະຈັກໃນເມືອງສະເມຣິນາວ່າ; ພຣະອົງຜູ້ເປັນຕົ້ນ ແລະ ຜູ້ເປັນປາຍ, ຜູ້ຊົງໄດ້ຕາຍແລ້ວ ແລະ ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຕັດດັງນີ້ວ່າ; ເຮົາຮູ້ຈັກການງານຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ແລະ ຄວາມຍາກຈົນ, (ແຕ່ເຈົ້າຮັ່ງມີ) ແລະ ເຮົາຮູ້ຈັກການໝືນປະໝາດຂອງພວກທີ່ເວົ້າວ່າຕົນເປັນຊາວຍິວ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ, ຫາກເປັນທຳມະສະພາຂອງຊາຕານ. ຢ່າຢ້ານບັນດາສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງທົນທຸກນັ້ນເລີຍ: ຈົ່ງເບີ້ເຖິດ, ມານຮ້າຍຈະໂຍນບາງຄົນໃນພວກເຈົ້າເຂົ້າຄຸກ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະຖືກທົດລອງ; ແລະ ພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມທຸກຍາກລຳບາກສືບອັນ: ຈົ່ງສັດຊີຈົນເຖິງຄວາມຕາຍ, ແລະ ເຮົາຈະໃຫ້ມັງກຸດແຫ່ງຊີວິດແກ່ເຈົ້າ. Revelation 2:8–10.

ເມື່ອພຣະເຢຊູພົ້ນລະນາເຖິງສະພາບອັນໜ້າສະຫວັນຂອງຄຣິດຕະຈັກເມືອງສະເມຣິນາ, ພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳຊົມເຊີຍຢ່າງດຽວເມື່ອພຣະອົງຕັດວ່າ, “ແຕ່ເຈົ້າມັ່ງມີ,”

ອັນເປັນການຕັ້ງໃຫ້ເຫັນຄວາມຕ່າງກັບສະມາຊິກຂອງສາລາທິເປັນຂອງລາຕານ ຜູ້ຊົງບໍ່ມັງມົ
ບັນດາຜູ້ໃນພຣະນິມິດທິເປັນແອດເວັນຕິສ ແລະຄິດວ່າຕົນເອງມັງມົແຕ່ຫາເປັນບໍ່,
ກໍຄືພວກຢືນຢັ້ງວ່າຕົນເປັນຢືນ
ແຕ່ຫາເປັນບໍ່—ເພາະພວກເຂົາແມ່ນເຊັບເວັນດາຍແອດເວັນຕິສຜ່າຍລາໂອດິເຊຍ.

ໃນຕອນເປີດຂອງພຣະນິມິດ ພຣະເທວະພາບຖືກນຳສະເໜີເປັນສາມພຣະບຸກຄົນ
ແລະໃນຕອນທ້າຍຂອງພຣະທຳພຣະນິມິດ ພຣະເຢຊູແລະພຣະວິນຍານຖືກກ່າວເຖິງໂດຍກົງ
ແຕ່ບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະບິດາ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນປະເດັນແຕ່ຢ່າງໃດ ເພາະຫຼັກການຂອງ “ເສັ້ນເທິງເສັ້ນ”
ເມື່ອປະກອບເຂົ້າກັບຫຼັກການທີ່ວ່າຕອນຕົ້ນໃຫ້ພາບປະກອບແກ່ຕອນທ້າຍ
ຍ່ອມຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຮັບຮູ້ພຣະບິດາໃນຂໍ້ພຣະຄຳຕອນສຸດທ້າຍຂອງພຣະນິມິດ
ເພາະພຣະອົງໄດ້ຖືກຊື້ຢັ້ງໄວ້ແລ້ວວ່າຊົງປະທັບຢູ່ທົນນັ້ນໃນຂໍ້ພຣະຄຳຕອນຕົ້ນ.
ນີ້ບໍ່ແຕ່ກຕ່າງໄປຈາກພຣະກົດຕົຢູນຂອງໂຢຮັນ ບົດທິໜຶ່ງ ທີ່ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ຊື້ຢັ້ງພຣະວິນຍານໂດຍກົງ
ແຕ່ກໍເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າພຣະວິນຍານຊົງຢູ່ທົນນັ້ນ ເພາະພຣະວິນຍານໄດ້ຢູ່ທົນນັ້ນຕັ້ງແຕ່ຄັ້ງທຳອິດທີ່ຖອຍຄຳວ່າ
“ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ” ໄດ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນ. ຄຳພະຍານແຫ່ງພຣະກົດຕົຢູນຂອງໂຢຮັນໃນບົດທິໜຶ່ງ
ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຖອຍຄຳດຽວກັນວ່າ “ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ”.

“ການເລີ່ມຕົ້ນ” ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ແລະຈະຕ້ອງຖືກພິຈາລະນາຕາມກົດເກນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຮວມທັງຫຼັກ “ເສັ້ນເທິງເສັ້ນ”.
ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄມເຊ ກໍຄືການເລີ່ມຕົ້ນໃນພຣະກົດຕົຢູນຂອງໂຢຮັນ,
ກໍຄືການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະທຳພຣະນິມິດ ແລະມັນຍັງເປັນຕອນຈົບຂອງພຣະນິມິດດ້ວຍ. ໃນສີ່ເສັ້ນນັ້ນ
ມີສອງເທື່ອທີ່ບຸກຄົນທັງສາມແຫ່ງພຣະພາຄສະຫວັນຖືກລະບຸຢ່າງຊັດເຈນ, ແລະໃນເສັ້ນໜຶ່ງ
(ພຣະກົດຕົຢູນຂອງໂຢຮັນ) ພຣະວິນຍານອາດຈະບໍ່ປາກົດ, ແລະໃນເສັ້ນທີສີ່ພຣະບິດາບໍ່ປາກົດ,
ແຕ່ເມື່ອນຳມາຮວມກັນແລ້ວ ພຣະບຸກຄົນອັນສັງເກດທັງສາມກໍຖືກສະແດງຢູ່ໃນທັງສີ່ເສັ້ນ.

ພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອສຳແດງໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະບິດາ,
ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອສຳແດງໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະບຸດ.
ທັງສາມພຣະອົງໄດ້ຊົງຖວາຍການເສຍສະຫຼະອັນເປັນນິລັນດອນ.
ພຣະບິດາໄດ້ຊົງຮັກໂລກຫຼາຍຈົນພຣະອົງປະທານພຣະເຢຊູ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຮັກໂລກຫຼາຍຈົນພຣະອົງຍອມຮັບທີ່
ຈະຊົງຮັບເອົາເນື້ອໜັງຂອງຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້ນັ້ນໃສ່ພຣະອົງເອງຕະຫຼອດນິລັນດອນ. ການໃຫ້ແບບໃດຈົ່ງ
ຖືກສະໜັບສະໜູນໃນການກະທຳທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງຊົງເລືອກທີ່ຈະກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ?
ພຣະບຸກຄົນທີ່ສາມແຫ່ງພຣະພາຄສະພູມໄດ້ຊົງປະທານພຣະອົງເອງ, ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຍອມຮັບຕຳແໜ່ງແຫ່ງ
ການດຳລົງຢູ່ພາຍໃນສະພາບສົງຄົມສ້າງທີ່ເອີ້ນວ່າມະນຸດຊາດ—ຕະຫຼອດນິລັນດອນ.

ເປັນໄປໄດ້ວ່າດ້ວຍເຫດນັ້ນເື່ອງ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈົ່ງຖືກເຊື່ອມໂຍງຢ່າງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກກັບສັນຍະລັກຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະອົງເປັນພຣະບຸກຄົນໃນພຣະພາວະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຈະສະຖິດຢູ່ກັບສົງຄົມສ້າງທີ່ເປັນມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ
ສັນຍະລັກຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນພຣະຄຳພີ
ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ຈົ່ງຖືກນຳສະເໜີໂດຍສັນຍະລັກທີ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໄດ້ທັງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຫຼືມະນຸດ.
ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ພຣະວິນຍານໄດ້ເຄື່ອນໄຫວຢູ່ເໜືອນຳ.

ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, ນ້ຳທັງຫຼາຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ບ່ອນທີ່ຍິງໂສເພນີນັ້ນນັ້ງຢູ່, ຄືບັນດາຊົນເຜົ່າ
ແລະຝຣັ່ງຊົນ ແລະປະຊາຊາດທັງຫຼາຍ ແລະພາສາທັງຫຼາຍ. ພຣະນິມິດ 17:15

ເພິ່ນໃຈພຽງຢ່າງດຽວໃນພຣະວິຫານທີ່ໄມເຊໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ
ຊົງບໍ່ໄດ້ມີແບບຢ່າງລະອຽດລະບຸໄວ້ໃດຍະເພາະໃຫ້ພວກຄົນງານຍຶດຖືຕາມ ຄືຄຳນັບປະທັບເຈດກຸງ.

ຄັນປະທັບນັ້ນເປັນຕົວແທນແຫ່ງການປະສານຮ່ວມກັນລະຫວ່າງຄວາມເປັນມະນຸດກັບຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນີ້ແບບຂອງຄັນປະທັບຈຶ່ງເປັນສິ່ງດຽວໃນພຣະວິຫານທີ່ປະໄວໃຫ້ມະນຸດມີສ່ວນຮ່ວມຈັດທຳ. ຄັນປະທັບເຈັດອັນທີ່ພຣະຄຣິດຊົງດຳເນີນຢູ່ທຳມະກາງນັ້ນ ຖືກລະບຸວ່າເປັນຄຣິສຕະຈັກເຈັດແຫ່ງ; ແຕ່ຄັນປະທັບນັ້ນໄດ້ຮັບການຫລ່ຽງດ້ວຍນ້ຳມັນ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະໄສ້ຕ່າງຂອງປະທັບທີ່ຮອງຮັບແປວໄຟເພື່ອໃຫ້ແສງສະຫວ່າງນັ້ນ ຖືກເຮັດຈາກເຄື່ອງນຸ່ງຂາວເນື້ອລົມຂອງປະໂລຫິດທີ່ໃຊ້ແລ້ວ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ ທີ່ສ້ອງແສງເປັນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງໂລກ. ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງໂລກ, ແຕ່ແສງສະຫວ່າງນັ້ນຈະຖືກຫລ່ຽງໄດ້ກັບແຕ່ດ້ວຍນ້ຳມັນແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມັກຈະຖືກເຊື່ອມໂຍງກັບຜູ້ຄົນໃນຄຳພັນລະນາເຖິງພຣະອົງໃນພຣະຄຳພີ.

ແລະຈາກພຣະທັມນັ້ນ ມີຟ້າແລບ ສຽງຟ້າຮ້ອງ ແລະສຽງຕ່າງໆ ອອກມາ;
ແລະມີຄົບໄຟເຈັດດວງກຳລັງລຸກໄໝຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະທັມນັ້ນ,
ຊຶ່ງເປັນພຣະວິນຍານເຈັດປະການຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະນິມິດ 4:5

ຕະກຽງເຈັດດວງໃນທັມໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນ “ພຣະວິນຍານເຈັດປະການຂອງພຣະເຈົ້າ,”
ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ຖືກບອກວ່າຄັນຕະກຽງເຈັດອັນນັ້ນຄືຄຣິດຕະຈັກເຈັດແຫ່ງ.

ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງດວງດາວທັງເຈັດທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຢູ່ໃນພຣະຫັດຂວາຂອງເຮົາ, ແລະຄັນປະທັບຄຳທັງເຈັດ. ດວງດາວທັງເຈັດນັ້ນ ຄືທຸດສະຫວັນຂອງຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດ; ແລະຄັນປະທັບທັງເຈັດທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນນັ້ນ ຄືຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດ. ພຣະນິມິດ 1:20

ເຊິ່ງທຽນເຈັດອັນນັ້ນ ເປັນທັງພຣະວິນຍານເຈັດພຣະອົງ ແລະເປັນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອງເຫັນ, ແລະ ດູເຖີດ, ຢູ່ກາງພຣະທັມນັ້ນ ແລະ ກາງສັດມີຊີວິດທັງສີ່, ແລະ ຢູ່ກາງພວກຜູ້ຖືແກ່, ມີພຣະເມສານອ້ອມອ້ອງໜຶ່ງຢືນຢູ່ ບານປະໜຶ່ງວ່າຖືກປະຫານແລ້ວ, ຊຶ່ງມີເຂົ້າເຈັດອັນ ແລະ ຕາເຈັດດວງ, ຊຶ່ງຄືພຣະວິນຍານທັງເຈັດຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຖືກສົ່ງອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະນິມິດ 5:6

ເຂົ້າທັງເຈັດ ແລະ ດວງຕາທັງເຈັດ ນັ້ນ ກໍແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຜູ້ຊົງຖືກສົ່ງອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກທັງປວງ, ແລະ ເມື່ອຄຣິດສະຕຽນຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ລາວກໍຖືກສົ່ງອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກທັງປວງເຊັ່ນກັນ, ເພາະວ່າລາວໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະບໍດີ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນພຣະພອນທີ່ຖືກປະກາດເໜືອບັນດາຜູ້ພົນທຸກຂອງວິກິດກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະ ບັນດາຜູ້ທັງປວງທີ່ໄດ້ຕາຍໃນຄວາມເຊື່ອໃນອິດສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານຍຸກສະໄໝໃໝ່ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1844, ພຣະວິນຍານເປັນຜູ້ກ່າວຄຳສັນລະເສີນໃນພິທີຝັງສົບຂອງເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ແມ່ນແທ້,” “ເພື່ອວ່າເຂົາທັງຫຼາຍຈະໄດ້ຟັກຈາກການງານຂອງຕົນ,” ເພາະພຣະອົງຢູ່ກັບເຂົາໃນລະຫວ່າງການງານຂອງເຂົາຕະຫຼອດທາງ ຈົນກວ່າເຂົາໄດ້ວາງຊີວິດລົງ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງໜຶ່ງຈາກສະຫວັນກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຈົ່ງຂຽນໄວ້ວ່າ ຜູ້ຕາຍທັງຫຼາຍທີ່ຕາຍໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັບແຕ່ນັບປີກໍເປັນສຸກ; ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະວິນຍານກ່າວວ່າ, ເພື່ອວ່າເຂົາທັງຫຼາຍຈະໄດ້ຟັກຈາກການຕາກຕ່າຂອງຕົນ; ແລະການງານຂອງເຂົາກໍຕິດຕາມເຂົາໄປ. ພຣະນິມິດ 14:13.

ເມື່ອພິຈາລະນາຕອນທ້າຍແລະຕອນຕົ້ນຂອງພຣະທຳພຣະນິມິດ, ຕອນຕົ້ນຂອງພຣະຄຳພີ ແລະຕອນຕົ້ນຂອງຂ່າວປະເສີດຕາມຄຳບອກເລົ່າຂອງໂຢຮັນ,

ພວກເຮົາພົບວ່າທັງສາມພຣະພາກແຫ່ງພຣະເຈົ້າລ້ວນຖືກສະແດງຢູ່ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະບໍດີກໍປະທັບຢູ່ທຶນີ້, ຕາມການນຳໃຊ້ຫຼັກ "ບັນທັດເທິງບັນທັດ". ພຣະບຸດກໍປະທັບຢູ່ທຶນີ້ ໂດຍຊົງລະບຸພຣະອົງເອງວ່າເປັນ Alpha ແລະ Omega.

ຖ້າພວກເຮົາຕະຫຼົກວ່າ ການປະສົມປະສານຂອງຄວາມເປັນມະນຸດກັບຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເປັນການປະສົມປະສານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກັບມະນຸດ ແລ້ວພວກເຮົາກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ ເຫດໃດບັນດາສັນຍາລັກຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງຖືກຜູກເຂົ້າໄວ້ດ້ວຍກັນກັບບັນດາສັນຍາລັກຂອງມະນຸດ. ເມື່ອຖືເອົາທັດສະນະນີ້ໃນໃຈ ພວກເຮົາຈຶ່ງກັບໄປສູ່ "ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ" ທັງສອງປະການ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງຢູ່ຫຼາຍເທື່ອແລ້ວ.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ. ແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນຍັງບໍ່ມີຮູບຮ່າງ ແລະເປົ້າຫວ່າງ; ຄວາມມັດປົກຄຸມຢູ່ເໜືອໜ້າເຫວລືກ.

ແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເຄືອນໄຫວຢູ່ເໜືອໜ້າທັງຫຼາຍ. ແລະພຣະເຈົ້າຕັດວ່າ, "ຈົ່ງໃຫ້ມີຄວາມສະຫວ່າງ"; ແລະກໍມີຄວາມສະຫວ່າງ. ແລະພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນວ່າດີ; ແລະພຣະເຈົ້າຊົງແຍກຄວາມສະຫວ່າງອອກຈາກຄວາມມັດ. ປະຖົມມະການ 1:1-4.

ໃນເບື້ອງຕົ້ນມີພຣະວັດຈະນະ, ແລະພຣະວັດຈະນະຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະວັດຈະນະນັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງນັ້ນໄດ້ຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ສົ່ງສາລະພັດໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະອົງ; ແລະຖ້າບາດສະຈາກພຣະອົງ ກໍບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ໃນພຣະອົງມີຊີວິດ; ແລະຊີວິດນັ້ນເປັນແສງສະຫວ່າງຂອງມະນຸດທັງປວງ. ແລະແສງສະຫວ່າງນັ້ນສ່ອງສະຫວ່າງຢູ່ໃນຄວາມມັດ; ແຕ່ຄວາມມັດບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈແສງສະຫວ່າງນັ້ນ. ໂຍຮັນ 1:1-5.

ໂດຍອາໄສພະຍານສອງປະການນີ້ຂອງ "ໃນເບື້ອງຕົ້ນ;" ພຣະເຈົ້າພຣະວັຈະນະ, ຜູ້ຊົງສ້າງສັບພະສົງທັງປວງ, ໄດ້ປະທານພຣະຊີວິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍ, ເພາະວ່າ "ໃນພຣະອົງມີຊີວິດ," ແລະພຣະຊີວິດຂອງພຣະອົງແມ່ນ "ຄວາມສະຫວ່າງ" ຂອງມະນຸດ. "ຄວາມສະຫວ່າງ" ຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ຄືຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ຄືໃສ່ຕະກອງໃນໂຄມໄຟທັງຫລາຍໃນສະຖານບໍລິສຸດ.

ແລະໄດ້ປະທານໃຫ້ນາງນຸ່ງຫົ່ມຜ້າປ່ານເນື້ອຕີສະອາດ ແລະຂາວຜ່ອງ;
ເພາະຜ້າປ່ານນັ້ນຄືຄວາມຊອບທຳຂອງພວກວິສຸດ. ພຣະນິມົດ 19:18

ນັ້ນມັນທີ່ເປັນເຊື້ອເພີງໃຫ້ແກ່ໃສ່ຕຽງ

ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການກະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື້ອ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມັດ ແລະບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງ. ຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະທານຊີວິດຂອງພຣະອົງ ຄືຊີວິດທີ່ຢູ່ໃນພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ມີແສງສະຫວ່າງສຳລັບມະນຸດ.

ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະນະມັດສະການມັນ ຄືທຸກຄົນທີ່ຊືຂອງຕົນບໍ່ໄດ້ຖືກຈາລຶກໄວ້ໃນ ຫນັງສືແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເມສານອ້ຍຜູ້ຖືກປະທານຕັ້ງແຕ່ກ່ອນການສ້າງໂລກ. ພຣະນິມົດ 13:8

ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເລືອກທີ່ຈະເປັນເຄື່ອງບູຊາເພື່ອມະນຸດຊາດ ພຣະອົງໄດ້ປະທານຊີວິດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດທັງຫຼາຍໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ. ດັ່ງທີ່ເປັນໃນຂໍ້ຄວາມສອງຕອນນີ້ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ແສງສະຫວ່າງຖືກນຳເຂົ້າມາ ແສງສະຫວ່າງນັ້ນຍ່ອມກໍໃຫ້ເກີດຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ ດັ່ງທີ່ຖືກແທນໄວ້ໂດຍແສງສະຫວ່າງແລະຄວາມມັດ, ຄືບຸດຂອງກາງວັນ ຫຼືບຸດຂອງກາງຄືນ.

ແຕ່ວ່າພວກທ່ານ, ພົນອ້າງທັງຫຼາຍ, ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມມັດ, ເພື່ອວ່າວັນນັ້ນຈະມາເຖິງພວກທ່ານເໝືອນດັ່ງຂະໂມຍ. ພວກທ່ານທຸກຄົນເປັນບຸດແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ ແລະເປັນບຸດແຫ່ງກາງວັນ: ພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຂອງກາງຄືນ ຫຼືຂອງຄວາມມັດ. 1 ເທສະໂລນີກ 5:4, 5.

ເມື່ອພວກເຮົາຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມສຳພັນອັນໃກ້ຊິດແລະເປັນນິດນິລັນດອນທຳພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີຕັບັນດາບຸດຂອງກາງວັນ, ພວກເຮົາກໍສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າເຫດໃດສັນຍະລັກຂອງທັງບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງມີຄວາມກ່ຽວພັນກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ. ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນສຸດທ້າຍຂອງພຣະນິມິດ, ພວກເຮົາເຫັນພຣະເຢຊູເປັນ Alpha ແລະ Omega, ພວກເຮົາເຫັນພຣະບໍດີຜ່ານການນຳໃຊ້ຫຼັກ "line upon line" ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳລັງປະທານການສະແດງອອກເຊິ່ງສັນຍະລັກຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງເອງ, ເພາະບັນດາຜູ້ບໍລິສຸດໃນສະໄໝໃບຮານໄດ້ກ່າວໄປຕາມທຳພຣະເຈົ້າຖືກຂັບເຄື່ອນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຖ້ອຍຄຳທຳອິດທຳພຣະອົງກ່າວເຖິງພຣະອົງເອງໃນປະຖົມມະການ ບົ່ງຊີວິດພຣະອົງເຊິ່ງເຄື່ອນເໜືອນ້ຳ, ຫຼືເຄື່ອນເໜືອມະນຸດຊາດ, ແລະການອ້າງເຖິງພຣະອົງເອງເທື່ອສຸດທ້າຍມີດັ່ງນີ້.

ແລະພຣະວິນຍານແລະເຈົ້າສາວກ່າວວ່າ, ຈົງມາ. ແລະໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນກ່າວວ່າ, ຈົງມາ.
ແລະໃຫ້ຜູ້ທີ່ຫົວກະຫາຍຈົງມາ. ແລະຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປາຖະໜາ, ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຮັບນ້ຳແຫ່ງຊີວິດໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ.
ພຣະນິມິດ 22:17.

ຕັ້ງແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນຈົນເຖິງບັນຍາຍ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຖືກລະບຸໃຫ້ເຫັນວ່າສຳພັນກັບມະນຸດຊາດ ເພາະວ່າບຸດຫຼາຍແຫ່ງກາງເວັນເປັນຕົວແທນແຫ່ງການປະສົມກັນລະຫວ່າງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າແລະຄວາມເປັນມະນຸດ. ໂປໂລໄດ້ລະບຸໄວ້ ດັ່ງທີ່ອີຊາຢາກໄດ້ລະບຸເຊັ່ນດຽວກັນ ວ່າມະນຸດເປັນພາຊະນະ ແລະຄັນປະທັບໃນພຣະວິຫານນັ້ນກໍມີພາຊະນະທົ່ວໄປສະທັບໄວ້ ແລະນ້ຳມັນໄດ້ໃຫ້ລົງມາສູ່ພາຊະນະເຫຼົ່ານັ້ນ ເພື່ອຈັດຫາເຊື້ອໄຟທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການສຳແດງແສງສະຫວ່າງ ຊຶ່ງແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ. ພວກເຮົາແມ່ນພາຊະນະຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຄືພຣະບຸກຄົນທີ່ສາມແຫ່ງພຣະເຈົ້າສະພາບດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ຕັ້ງແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນຈົນເຖິງບັນຍາຍໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຖືກລະບຸຢ່າງຊັດເຈນເທົ່ານັ້ນໃນບົດຂຽນແຫ່ງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ໃນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ຊຶ່ງໄດ້ສຳເລັດໃນຕອນຕົ້ນຂອງຂະບວນການ Adventism ແລະໃນບັນຍາຍນັ້ນ ມີຂ່າວສານສອງປະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຊັດເຈນ; ຂ່າວສານໜຶ່ງສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະອີກຂ່າວສານໜຶ່ງສຳລັບໂລກ.